

UNIVERZITA KARLOVA V PRAZE
KATOLICKÁ TEOLOGICKÁ FAKULTA
Katedra pastorálních oborů a právních věd

Kristina Polová

Miroslav Zedníček
portrét kanonisty

Diplomová práce

Vedoucí práce: prof. JUDr. Ignác Hrdina, DrSc.

Praha 2016

Prohlášení

1. Prohlašuji, že jsem předkládanou práci zpracovala samostatně a použila jen uvedené prameny a literaturu.
2. Prohlašuji, že práce nebyla využita k získání jiného titulu.
3. Souhlasím s tím, aby práce byla zpřístupněna pro studijní a výzkumné účely.

V Praze dne 4. 12. 2015

Kristina Polová

Bibliografická citace

Miroslav Zedníček: portrét kanonisty [rukopis]: diplomová práce / Kristina Polová; vedoucí práce: prof. JUDr. Ignác Hrdina, DrSc. – Praha, 2015. – s. 85.

Anotace

V této práci popisuji život a dílo významného českého pedagoga a právníka Miroslava Zedníčka. Zabývám se jeho dětstvím, školními léty, studiem teologie, kněžskou činností, zejména pastorací ve farnosti Liběšice u Úštěku, dále jeho pedagogickým působením na Římskokatolické Cyrilometodějské bohoslovecké fakultě v Litoměřicích, později Katolické teologické fakultě v Praze. Také se zaměřuji na jeho vědeckou činnost, zejména na překlad Kodexu kanonického práva z r. 1983. Předkládám svědectví osob, které Miroslava Zedníčka poznaly v různých obdobích jeho života a jejich poznatky o něm. Uvádím také přehled jeho publikační činnosti, v krátkosti pak přibližuji jeho činnost na poli advokacie, jeho ocenění a vyznamenání. Úplně na závěr cituji text z pamětní desky v Liběšicích, kterou tamní obyvatelé věnovali jako projev úcty k profesoru Miroslavu Zedníčkovi.

Klíčová slova

Miroslav Zedníček, Katolická teologická fakulta UK, kanonické právo, Kodex kanonického práva 1983, Liběšice.

Abstract

In this thesis I am describing the life and work of important Czech professor and lawyer Miroslav Zedníček. It goes through his childhood, school years, study of theology, priest activity, especially the pastoration in his parish Liběšice by Úštěk, then his pedagogical period at the Roman Catholic St. Cyril and Methodius Theological Faculty in Litoměřice and later at Catholic Theological Faculty of Charles University in Prague. I am focusing at his scientist work, especially the translation of the Codex of the Canon Law from the year 1983. I am also showing the testimony of the people who knew Miroslav Zedníček in different periods of his life and their experiences with him. There is also include the list of his publication activity, briefly mention his job in advocacy, his appreciations and medal. In the end of my thesis I have placed the text from the memorial plaque in Liběšice, which the residents donated to the professor Miroslav Zedníček as a tribute.

Keywords

Miroslav Zedníček, Catholic Theological Faculty of Charles University, Canon Law, The Codex of Canon Law 1983, Liběšice.

Počet znaků (včetně mezer): 144 171

Poděkování

Nejdříve bych chtěla poděkovat Václavu Peltanovi, bez jehož podpory by tato práce nevznikla.

Mé poděkování patří samozřejmě rodině za mnohostrannou pomoc, ať již to byla korektura textu, cenné rady či zapůjčení auta.

Dále chci vyjádřit velký dík vedoucímu práce prof. JUDr. Ignáci Hrdinovi, DrSc. za vynikající spolupráci.

Děkuji všem, kteří mi umožnili bádání na místě působení M. Zedníčka, zvláště pak archiváři biskupství litoměřického Mgr. Martinu Barusovi a všem těm, kteří mi poskytli cenné rozhovory.

Na závěr chci poděkovat prof. ThDr. JUDr. Miroslavu Zedníčkovi za život plný inspirace a obětí bližním.

Obsah

Úvod.....	8
1. Profesní životopis.....	12
1.1. Studia.....	12
1.2. Kněžská činnost.....	15
1.3. Pedagogická činnost	24
1.4. Vědecká činnost	34
1.5. Advokátní činnost.....	36
2. Publikační činnost.....	38
2.1. Přehled.....	38
2.2. Hodnocení vědeckého přínosu	43
3. Osobnost Miroslava Zedníčka.....	45
3.1. Svědectví vybraných osob.....	45
3.2. Oficiální ocenění	71
Závěr	73
Seznam použitých zkratk.....	75
Seznam pramenů a literatury.....	76
Přílohy	Chyba! Záložka není definována.

Úvod

„Pane profesore, měl jste půlnoční?“

„No, měl.“

„A byl jste v kostele?“

„Byl.“

„A byl tam někdo?“

„No, nebyl, já jsem to nikde neinzeroval.“¹

Tento rozhovor, který proběhl kdysi na Vánoce v Liběšicích, podle mého názoru dokonale vystihuje nejen kněžství Miroslava Zedníčka, ale celý jeho život.

Člověk, v němž se snoubil zájem o množství oborů lidského vědění jak z teoretického, tak i praktického hlediska. Kněz, který laskavě přijímal penitenty za igelitovým okénkem liběšické zpovědnice a svá kázání neváhal propracovat do všech podrobností, byť jim naslouchalo jen několik stálých farníků. Pedagog, jehož přednášky z kanonického práva patřily k nejfundovanějším a zkoušky k nejobávanějším. Advokát, který směl jako jediný v evropském soudním systému užívat titul *advokát obojího práva*² a pro něhož každá spravedlivá pře znamenala příspěvní k zápasu o vítězství dobra a spravedlnosti.

Jako cíl své práce jsem si proto stanovila spojení těchto několika pohledů na osobnost Miroslava Zedníčka a vytvoření poměrně uceleného obrazu nejen kanonického právníka, ale především člověka obětavého, ochotného pomoci, jak jen to bylo v jeho silách.

Svou práci jsem rozdělila do tří základních částí: profesní životopis, publikační činnost a osobnost Miroslava Zedníčka ve svědectví vybraných osob.

V první kapitole jsme se snažila nastínit jakési Zedníčkovu curriculum vitae – od jeho raného dětství, kde do popředí vystupuje tragická ztráta obou rodičů a následná výchova u příbuzných a s tím spojeného odloučení od své rodné sestry, přes léta studií až ke kněžskému svěcení. Zvláštní prostor je vyčleněn jeho kněžské činnosti, zejména pastoraci v obci Liběšice se všemi úskalími, která zde prožíval (spory o pronájem fary,

---

¹ Viz kap. 3.1.3. Svědectví M. Davidka.

² Srov. POLEDNÍK, Petr. Profesor Miroslav Zedníček – katolický kněz, univerzitní profesor a advokát osmdesátiletý. *Bulletin advokacie* 2011, roč. 22, č. 3. s. 76.

opakované zneplatnění státního souhlasu, napadení opilými výtržníky, atd.) a také jeho specifickým pojetím kněžské služby.

V dalším oddíle se blíže věnuji jeho pedagogickému působení na půdě litoměřické, a později pražské teologické fakulty. I zde se dostával do konfliktních situací a nedorozumění, v důsledku jednoho z nich musel na několik let dokonce fakultu opustit. Po rehabilitaci v r. 1968 mu byl umožněn návrat mezi pedagogický sbor, kde v pilné práci setrval až do r. 2004.

Ve vědecké činnosti jsem vyzdvihla jeho překlad Kodexu kanonického práva z r. 1983 do češtiny, dílo hodné vynikajícího právníka a znalce právní problematiky.

V publikační činnosti se pak M. Zedníček omezil na krátké časopisecké studie, články a příspěvky do odborných periodik a sborníků. Uvádím proto jejich výčet a také, pokud je to možné, krátký obsah vybraných příspěvků.

Třetí kapitola je věnována osobnosti M. Zedníčka, zachycené ve výpovědi osob, jež ho dobře znaly a za mnohé mu vděčí. Tato svědectví jsem doplnila zmínkou o jeho oficiálních oceněních, zvláště ceně *Právník roku 2011*, jíž si velice cenil, žel Bohu jen velmi krátce.

Prameny a literatura

Archiv litoměřického biskupství

Podle zadání této práce vedly mé první kroky při shromažďování potřebných materiálů do archivu na Dómském náměstí v Litoměřicích. Zde jsem s pomocí archiváře Mgr. Martina Baruse mohla prostudovat materiály ke své práci.

Jelikož Miroslav Zedníček nesepsal svoji poslední vůli, stalo se, že po jeho smrti v únoru 2012 byly záležitosti jeho dědictví řešeny mezi litoměřickým biskupstvím a jeho sestrou Marií jako jedinou oprávněnou dědičkou. Ta si ponechala jen několik málo osobních věcí a zbytek přenechala biskupství. Pracovníci biskupského archivu proto převezli zbylé osobní věci a zejména pak písemnou pozůstalost, kterou uložili prozatím bez katalogizace do 19 archivních kartonů.

Rozsáhlou knihovnu, čítající několik tisíc svazků, nebylo možné převzít jako celek. Byl tedy pořízen její soupis a jednotlivé svazky nabídnuty zájemcům k odběru, některé knihy byly také zlikvidovány. Výsledný soupis 3637 svazků je tedy jen sondou do celkově mnohem většího počtu knih, které se na liběšické faře nacházely. V původní

knihovně se nacházely knihy z oblasti především práva (církvního i světského), teologie, filosofie, medicíny, psychologie, historie, matematiky, techniky, botaniky, sexuologie, zoologie, zejména včelařství. Dále se zde nacházely četné jazykové a konverzační příručky, praktické příručky, kuchařky, zastoupena byla také beletrie všech žánrů. Z jazykového hlediska české publikace jen o málo převažovaly nad německými (odborné publikace z oblasti práva, medicíny a psychologie), nezdá se objevovat i publikace v angličtině či francouzštině.

Ostatní písemné materiály byly tedy shromážděny v devatenácti archivních kartonech a mým nelehkým úkolem bylo nelézt v tomto množství materiálu důležité k mému bádání. Kartony obsahovaly mj. složky z litoměřického i brněnského biskupství, intenční knihy, fotografie, osobní korespondenci, malé výkladové slovníčky, anglická a francouzská slovíčka, dokumenty ze soudních jednání, skripta, texty k přednáškám, podklady k vedení četných exercicií, kázání, výstřižky z novin a časopisů, atd. Vykonala jsem tedy předběžný soupis o obsahu každého kartonu, který však není konečný a s obsahem jednotlivých kartonů je možné nadále manipulovat a přesouvat jej. Proto také odkazy na určité kartony v poznámkovém aparátu uvádějí stav v době mého bádání v archivu litoměřického biskupství – tzn. do října 2015. Tato písemná pozůstalost byla hlavním zdrojem, o který jsem opírala další bádání.

Svědectví vybraných osob

Vzhledem k tomu, že M. Zedníček zemřel před několika málo lety, měla jsem možnost nalézt množství lidí, jejichž vzpomínka na něj je stále živá a co možná nejméně zkreslená. Bohužel se mi nepodařilo kontaktovat nikoho z rodiny Miroslava Zedníčka, zejména jsem projevovala zájem o rozhovor s jeho sestrou Marií. Tento nedostatek však bohatě nahradily výpovědi obyvatel Liběšic, kde M. Zedníček prožil většinu svého kněžského i osobního života. Snažila jsem se získat svědectví od lidí, kteří jej znali jak z prostředí teologické fakulty, kde platil za obávaného profesora, tak z prostředí pastorace, při níž, podle výpovědí, působil naopak velmi laskavě, i když poněkud svérázně.

Literatura

Velkou pomocí mi byla kniha prof. PhLic. Vojtěcha Novotného, Th. D. *Katolická teologická fakulta 1939–1990*, kde jsem se mohla seznámit s historií katolického vysokého učení v době Zedníčkových studií a později také jeho vlastního působení

v řadách pedagogického sboru CMBF, na pozadí doby komunistického nátlaku na tuto instituci a celou katolickou církev v tehdejším Československu. Zajímavé bylo i sledovat události roku 1989 a pozdější vyhrocenou situaci na KTF za děkana prof. Václava Wolfa v 90. letech, kde M. Zedníček, jako předseda akademického senátu fakulty, dbal na dodržování právních postupů a usiloval o smír a pořádek. Závěrečný krátký výčet životopisných dat M. Zedníčka byl pro mne základem osnovy jeho života, kterou jsem mohla postupně doplňovat o další nashromážděné materiály.

Vlastní tvorba M. Zedníčka, publikovaná v odborných periodikách a sbornících, mi dopomohla pochopit, jakým způsobem své vědomosti prezentoval nejen studentům, ale také široké veřejnosti.

1. Profesní životopis

Miroslav Zedníček se narodil 4. 11. 1931 v nevelké moravské obci Ruda, příslušící dnes okresu Velké Meziříčí, do rodiny rolníka Aloise Zedníčka a jeho ženy Marie, rozené Beranové. Kromě syna Miroslava se jim o pět let později, roku 1936, narodila ještě dcera Marie. Oba rodiče však záhy umírají, matka v létě r. 1940, otec o dva roky poté, oba na infekční choroby, pravděpodobně cholery nebo břišní tyfus. Výchova a zaopatření Miroslava a jeho sestry Marie byla tedy svěřena příbuzným z otcovy strany, sourozenci však vyrůstali odděleně.

„V den pohřbu svého otce jsem odešel z domova ke svým příbuzným“ píše M. Zedníček ve svém curriculum vitae.³ „Zprvu jsem byl asi půl roku u své tety v Mašově, pak až do gymnasijních studií u svého strýce Františka Zedníčka ve Březí, okres Žďár.“⁴ O svém dětství se jinak příliš nezmiňoval. Smutná skutečnost ztráty obou rodičů a následné oddělení od své rodné sestry, které v jisté podobě přetrvávalo po celý život, měly zásadní vliv na utváření jeho charakteru a do jisté míry i jeho uzavřené povahy. To mu však nezabránilo stát se moudrým člověkem, ochotným pomoci každému, komu se stala křivda, ať už to byl kdokoliv, za což byl, jak se později ukázalo, mnoha lidmi vyhledáván a ctěn.

1.1. Studia

1.1.1. Základní a střední vzdělání

Ve své rodné obci navštěvoval M. Zedníček obecnou a měšťanskou školu od roku 1937 do roku 1946.⁵ Další studia pak absolvoval v Brně, kde v letech 1946–1948 studoval na reálném gymnáziu při Státním mužském učitelském ústavu a mezi léty 1948–1950 na gymnáziu ve Starém Brně. Zde složil dne 26. 5. 1950 maturitní zkoušku s hodnocením prospěchu „dobrý“.⁶ Jeho další kroky pak směřovaly do Prahy, kde po přijetí na bohosloveckou fakultu začal v září roku 1950 svou formaci ke kněžství.

---

³ Archiv Biskupství litoměřického (dále jen ABL), fond Miroslav Zedníček, karton č. 8: Curriculum vitae Miroslava Zedníčka.

⁴ Ibidem.

⁵ ABL, fond Miroslav Zedníček, karton č. 5: Dotazník (21. 8. 1975).

⁶ ABL, fond Miroslav Zedníček, karton č. 8: Osobní složka M. Zedníčka.

1.1.2. Stav teologického studia v Čechách v době studií M. Zedníčka

V českých zemích existovaly do roku 1950 čtyři typy teologického studia: teologické fakulty, diecézní bohoslovecká učiliště (pro diecéze bez vlastní TF, pomaturitní studium zde trvalo 5 let), řádová bohoslovecká učiliště (kde probíhala formace kandidátů kněžství z řad řádů a kongregací) a neškolské formy studia teologie. Dále zde existovaly tzv. malé semináře (přípravné diecézní školy pro mladší studenty) a také ústavy pro pozdní povolání (pro muže, kteří se rozhodli pro kněžství ve zralejším věku). Teologické fakulty zřizovala církev (Svatý stolec, v zastoupení velkého kancléře fakulty), spolu se státními orgány, které zajišťovaly finanční prostředky pro chod fakulty.

Činnost české teologické fakulty se obnovila ihned po druhé světové válce, německá teologická fakulta, fungující po celou dobu války, pak zanikla spolu s celou Deutsche Karl–Universität dekretem prezidenta republiky dne 18. 10. 1945.⁷ Teologická fakulta se v poválečných časech úspěšně rozvíjela s celou Karlovou univerzitou.

Po únoru 1948 byla teologickým fakultám a učilištím věnována zpočátku pozornost pouze okrajově. Jejich svoboda však byla od dubna 1949 omezována čím dál více, což vyvrcholilo zestátněním v r. 1950.⁸ Teologické fakulty nicméně zůstávaly stále ve svazku univerzit, ovšem podle nově chystaného zákona se měly stát církevními institucemi, podřízenými Státnímu úřadu pro věci církevní (SÚC). V březnu 1950, v týdnech následujících bezprostředně po Akci K,⁹ nařídil SÚC zrušení všech řádových bohosloveckých učilišť.¹⁰ Akce K se bezprostředně dotkla např. pražské teologické fakulty, kde byl děkanem provinciál františkánů Jan Kapistrán Vyskočil, OFM, a nejvíce pak litoměřického bohosloveckého diecézního učiliště, kde většinu

⁷ NOVOTNÝ, Vojtěch. *Katolická teologická fakulta 1939–1990: prolegomena k dějinám české katolické teologie druhé poloviny 20. století*. Praha: Karolinum, 2007, s. 44.

⁸ Srov. ibidem.

⁹ Akce K je název pro násilnou likvidaci klášterů a mužských řeholních řádů v tehdejším Československu v dubnu 1950. V noci ze 13. na 14. dubna 1950 uskutečnila Státní bezpečnost první plánovanou etapu akce, při které bylo příslušníky SNB, StB a oddíly Lidových milic v českých zemích obsazeno 75 klášterů. Druhá etapa akce, týkající se zbylých řeholí, proběhla ve dnech 27. – 28. dubna 1950. Bezpečnost při ní obsadila dalších 69 klášterů. Na Slovensku se první etapa akce dotkla 62 klášterů. Druhá etapa, která na Slovensku proběhla o týden později než v českých zemích (o půlnoci z 3. na 4. května 1950) se týkala zbylých třinácti řeholních domů. V obou etapách bylo v celém Československu zlikvidováno 219 řeholních domů a internováno nebo centralizováno 2376 řeholníků. Akce K měla i nedozírné hospodářské důsledky. Došlo k devastaci řeholních budov i k znehodnocení značného množství inventáře jednotlivých řeholních domů (např. knih a uměleckých předmětů). Na akci K bezprostředně po první etapě navázala akce Ř, která byla zaměřena proti ženským řádům.

¹⁰ NOVOTNÝ, Vojtěch. *Katolická teologická fakulta*, s. 83.

vyučujících tvořili právě řeholníci, nyní soustředění v centralizačních a internačních kláštorech.¹¹

V letech 1949–50 také probíhala tzv. akce P, zaměřená na likvidaci řeckokatolické církve a s ní v dubnu 1950 zanikla Vysoká škola bohoslovecká při řeckokatolickém kněžském semináři.¹² V důsledku těchto dvou akcí ztratila církev v tehdejším Československu téměř polovinu svých teologických učilišť a jeden kněžský seminář. K dovršení těchto událostí namířených razantně proti teologickému učení, vstoupil 3. 6. 1950 v platnost nový zákon o vysokých školách, kde v paragrafu § 33 odst. 1. zákona č. 58/1950 sb. bylo jasně řečeno, že „bohoslovecká fakulta Karlovy university se vyjímá ze svazku této university.“ Stejným způsobem byla vyloučena i CMBF Palackého univerzity.¹³ Další život a správa fakult byla svěřena SÚC, jejich organizaci, slučování, rušení, dělení, přesuny jejich sídel, a změny názvů teď určovala vládní nařízení.

Bohoslovci začali podstupovat kádrové prověrky a politická školení, každý den dopoledne i odpoledne s tím, že absolvování těchto školení je předpokladem pro další studium, u posledního ročníku pak pro udělení státního souhlasu.¹⁴ O letních prázdninách 1950 pak následovalo definitivní zrušení olomoucké teologické fakulty a diecézních učilišť a bohoslovci, zde studující, již o prázdninách v dopise obeznámeni s tímto vývojem, byli k 5. 9. 1950 povoláni do PTP.¹⁵

Vládním nařízením ze dne 14. 6. 1950 byla pak zřízena jednotná Římskokatolická Cyrilometodějská bohoslovecká fakulta v Praze.¹⁶ Bohoslovci byli na rozpacích, zda jít studovat do Prahy, a tak překročit kanonické předpisy, mít podíl na komunistické propagandě, a tím riskovat ztrátu důvěry věřících, nebo se uchýlit k jiné formě studia, což by (v semináři neschváleném biskupem) znamenalo neprávoplatné svěcení. Když biskupové, zpočátku odmítající tento generální seminář, nakonec svůj názor změnili, vyvstal další problém – nábor studentů.¹⁷ SÚC nebyl s tímto stavem příliš spokojen, proto následovaly cílené náboje, a dokonce i bohoslovci kádrově nevyhovující a povoláni k PTP byli přímo na vojně vybízeni, aby na novou TF nastoupili, což většina

---

¹¹ Ibidem, s. 87.

¹² Ibidem, s. 88.

¹³ Ibidem.

¹⁴ Ibidem, s. 101.

¹⁵ Ibidem, s. 109.

¹⁶ Ibidem, s. 115.

¹⁷ Např. do prvního ročníku 1950 bylo ke 12. 9. přihlášeno jen 10 studentů, koncem roku bylo zapsáno celkem 138 posluchačů, přičemž v semináři bydlelo cca 80 bohoslovců, zprávy z října hovoří jen o 40. Viz NOVOTNÝ, Vojtěch. *Katolická teologická fakulta*, s. 140–143.

z nich jednoznačně odmítala.¹⁸ Nábory studentů byly prováděny i v následujících letech, přesto počet studentů klesal.

Miroslav Zedníček v té době úspěšně studoval, již tehdy se také začal zajímat o kanonické právo, které vyučoval v Praze prof. PhDr. JUDr. Josef Kasan. Po přesunutí fakulty do Litoměřic se pak stal jeho učitelem práva v r. 1953–54 ThDr. Jaroslav Michal.¹⁹ Jako bohoslovec byl do značné míry ovlivněn názory spirituála pražského semináře Jana Lebedy, který měl kolem sebe soustřeďovat skupinu bohoslovců a profesorů, vyjadřující nespokojenost s vedením fakulty i státním aparátem.²⁰

1.2. Kněžská činnost

1.2.1. Kněžské svěcení a první farnosti

Po úspěšném absolvování bohoslovecké fakulty přijal z rukou světícího biskupa pražského Mons. PhDr. ThDr. Antonína Eltschknera kněžské svěcení. Stalo se tak 27. 6. 1954²¹ a novosvěcenec Miroslav byl inkardinován do brněnské diecéze, kde působil od 1. 8. 1954 nejprve jako kooperátor ve farnosti Moravské Budějovice.²² Ke konci října 1955 onemocněl tuberkulózou plic a žaludečními vředy.²³ Po úspěšném dvouletém léčení pokračoval během rekonvalescence ve studiu teologie jako externí aspirant, dosáhl licenciátu teologie a připravil si již disertační práci.²⁴ Poté se vrátil do duchovní správy, nyní však již ve farnosti Telč, okres Jihlava, kde byl od 1. 11. 1960 ustanoven opět jako kooperátor.²⁵

Jeho posledním kněžským místem se stala farnost Liběšice u Litoměřic. Generální vikář litoměřické diecéze Mons. ThDr. Eduard Oliva ho listem ze dne 22. 4. 1961 pověřuje konáním bohoslužeb v ústavní kapli řeholních sester sv. Kříže v tamním domově důchodců.²⁶ Současně jej pověřuje výpomocí při bohoslužbách v místním farním kostele Nanebevzetí Panny Marie a podle potřeby také v litoměřické katedrále sv. Štěpána.

---

¹⁸ NOVOTNÝ, Vojtěch. *Katolická teologická fakulta*, s. 143.

¹⁹ *Ibidem*, s. 157.

²⁰ *Ibidem*, s. 153 a 156.

²¹ ABL, fond Miroslav Zedníček, karton č. 5: Osobní složka Miroslava Zedníčka.

²² *Ibidem*.

²³ ABL, fond Miroslav Zedníček, karton č. 8: Curriculum vitae Miroslava Zedníčka.

²⁴ *Ibidem*.

²⁵ *Ibidem*.

²⁶ ABL, fond Miroslav Zedníček, karton č. 8: Dopis kapitulního vikáře E. Olivy M. Zedníčkovi (22. 4. 1961).

1.2.2. Počátky působení v Liběšicích

Rok po jeho umístění informuje děkan Korvas v dopise ze dne 19. 5. 1962 biskupskou konsistoř, že pan docent Zedníček „velice touží po tom, aby byl liběšický kostel vytonován“ (vymalován).²⁷ Toto vše hodlal M. Zedníček financovat ze svých zdrojů, „takže na deník příjmů a výdajů liběšické farnosti nevznikne žádné zatížení.“ „Hlásím Vám jeho přání“ pokračuje děkan Korvas, „s prosbou, byste mě brzy odpověděli, jak postupovat. A snad ještě lepší bude, když byste si s ním osobně pohovořili a dali mu přesné směrnice, aby jeho mladistvý elán byl veden do správných kolejí.“²⁸

Na tomto textu lze velmi dobře vypořádat, s jakým nadšením M. Zedníček svou kněžskou službu v této farnosti zahajoval. V duchu své přesnosti a dá se říci strohosti své spirituality (a s tím spojeného vnímání sakrálního prostoru) zbavil farní kostel postupem času výzdoby a vybavení, v návaznosti na reformy po II. vatikánském koncilu pak dokonce i hlavního oltáře. M. Zedníček projevoval od počátku aktivně i nad rámec svých pastoračních povinností a zapojoval se do společenského a kulturního života obce. Podle svědectví místních s nimi rád hrával volejbal a pravidelně také přicházel na zápasy místního fotbalového mužstva.²⁹

1.2.3. Odnětí státního souhlasu

Slibný rozvoj jeho působení narušily události srpna r. 1965, které vyvrcholily odnětím státního souhlasu v prosinci téhož roku. Odbor školství a kultury krajského MNV v Ústí nad Labem v dopise ze dne 10. 12. 1965 uvádí jako důvod pro tento krok skutečnost, že M. Zedníček měl být „důvěrníkem a pomocníkem“³⁰ římskokatolického kněze německé národnosti, Gottharda Richtera. Tento duchovní původem z Lipska měl při svých cestách po tehdejší Československu získávat „poznatky o církevní a politické situaci, které pak zasílal do Vatikánu.“³¹ Spolu s tím ještě ilegálně přivážel z Německa do Čech nedostupnou náboženskou literaturu, kterou zde buď osobně nebo prostřednictvím svých spolupracovníků tajně šířil. Za tyto své aktivity byl v srpnu 1965 zatčen a následně vyhoštěn z ČSSR.

---

²⁷ ABL, fond Miroslav Zedníček, karton č. 4: Dopis děkana Korvase biskupské konzistoři (19. 5. 1962).

²⁸ Ibidem.

²⁹ Viz kap. 3.1.2. Svědectví M. Lutišanové.

³⁰ ABL, fond Miroslav Zedníček, karton č. 5: Zpráva MNV (10. 12. 1965).

³¹ Ibidem.

M. Zedníček v tomto případě sehrál roli důvěrníka a pomocníka tak, jak ho označil spis MNV, v tom smyslu, že G. Richterovi předával adresy spolehlivých kněží i bohoslovců, „včetně jejich charakteristik.“ Na tyto adresy měl Richter zasílat „značné zásilky“ nedovolených tiskovin a literatury. M. Zedníček se o skutečnosti Richterova zatčení dozvěděl od dvojice kněží ze západního Berlína, kteří svými cestami do ČSSR zajišťovali kontakt mezi oběma duchovními, a obratem varoval všechny ostatní, podobně spojené s Richterovou osobou.

Bezprostředně po těchto událostech vycestoval M. Zedníček „na individuální turistiku do Bulharské lidové republiky“, kde se měl, podle mínění úřadů, pokusit o ilegální emigraci.³² Na zastupitelském úřadě v Sofii se pokusil o získání výjezdového povolení do Řecka a Turecka, a to bez toho, aby tamní úředníci o této skutečnosti informovali centrální úřady Československu. Poté, co mu v této věci nebylo vyhověno, „zůstal sedět v čekárně zastupitelského úřadu úplně nervově zhroucen.“³³

Dále jsou v dokumentu MNV uváděny stížnosti i na jeho působení na CMBF. M. Zedníčkovi je zde vytýkáno, že: „neplnil příkazy vedení fakulty. Odmítl např. dostavit se k písemným zkouškám bohoslovců a přes zákaz děkana vyučoval předmětu, který je vyhrazen profesorů Bartůňkovi.“³⁴ Stížnosti podle všeho vycházely i od samotných bohoslovců, a to „na způsob provádění zkoušek a arogantní chování Zedníčka.“³⁵

V reakci na tyto podněty byl M. Zedníček zbaven veškeré jurisdikce duchovní osoby, udělené dekretem ze dne 22. 4. 1961, o čemž ho v dopise ze dne 13. 12. 1965 informuje kanovník P. Václav Truxa. „Jsme nuceni Vás upozornit“, píše kanovník Truxa na závěr dopisu „na trestní důsledky, které by pro Vás plynuly, kdybyste nadále u sester Sv. Kříže v ústavní kapli v Liběšicích anebo ve farním kostele v Liběšicích vykonával duchovenskou činnost.“³⁶

M. Zedníček tedy pozbyl souhlasu s výkonem své kněžské služby, byť jen na krátký čas. Právně nepodložené rozhodnutí se mu na základě důkladného přezkoumání podařilo vyvrátit, a tak několik dnů po slavnosti Matky Boží Panny Marie, přesně dne

---

³² Ibidem.

³³ Ibidem.

³⁴ Ibidem.

³⁵ Ibidem.

³⁶ ABL, fond Miroslav Zedníček, karton č. 8: Dopis biskupské konzistoře M. Zedníčkovi. (13. 12. 1965).

4. 1. 1966, vydává Odbor pro školství a kulturu Severočeského kraje v Ústí nad Labem nové rozhodnutí, kterým ruší přípis ze dne 13. 12. 1965 o odejmutí státního souhlasu.³⁷ Kapitulní vikář Msgre. ThDr. Eduard Oliva o tom zpravil M. Zedníčka v dopise ze dne 10. 1. 1966, v den, kdy bylo toto rozhodnutí také intimováno kapitulní konzistoří. Od tohoto okamžiku tak mohl M. Zedníček „duchovenské funkce v Liběšicích vykonávat nadále v rozsahu svého času jemu udělené jurisdikce.“³⁸

1.2.4. Spor o liběšickou farní zahradu

To však nebyly jediné starosti, které M. Zedníčka na počátku jeho působení v liběšické farnosti trápily. V první polovině 60. let můžeme sledovat např. jeho spor o užívání farní zahrady v Liběšicích. V dopise ze dne 24. 9. 1963 informuje M. Zedníček kapitulní konzistoř v Litoměřicích, že se na jaře roku 1963 marně pokoušel „o umožnění užívání dostatečného pozemku pro vypěstování náležitého množství květin pro farní kostel.“³⁹ Farní budovu a přilehlou zahradu totiž zhruba od roku 1951 zcela pro své soukromé účely užíval JUDr. Jan Malášek. Během jednání vychází najevo, „že dotyčná zahrada není pronajata, ačkoliv ji užívá nájemce místností farní budovy, Dr. J. Malášek.“⁴⁰ Na závěr dopisu také navrhuje případné řešení, a to buď dodatečně pronajmout zahradu dosavadnímu uživateli s tím, že pozemek pro pěstování květin pro farní kostel by byl z tohoto pronájmu vyňat, anebo, pokud by biskupská konzistoř nehodlala zahradu pronajmout dosavadnímu uživateli, sám odkoupit tu část zahrady, na níž by pěstoval zmíněné květiny pro farní kostel. Tato žádost byla 26. 10. 1963 přijata P. Ondřejem Korvasem, tehdejší děkanem v Ústěku, a odeslána biskupské konzistoři, která obratem zasílá děkanskému úřadu v Ústěku žádost, v níž vyhovuje prvnímu návrhu M. Zedníčka, tedy vyhotovení smlouvy s dosavadním nájemcem a přenechání zahrádky žadateli na pěstování květin s tím, že s J. Maláškem smlouva na pronájem farní zahrady nikdy uzavřena nebyla, tedy pouze na byt, nikoliv na zahradu.

Vyjádření J. Maláška v této věci zní poněkud odlišně. Poté, co od děkana Korvase obdržel nájemní smlouvu farní zahrady, komentuje v dopise biskupské konzistoři ze dne 4. 11. 1963 celou událost takto:

---

³⁷ ABL, fond Miroslav Zedníček, karton č. 8: Dopis biskupské konzistoře M. Zedníčkovi (10. 1. 1966).

³⁸ Ibidem.

³⁹ ABL, fond Miroslav Zedníček, karton č. 8: Dopis M. Zedníčka biskupské konsistoři (24. 9. 1963).

⁴⁰ Ibidem.

Dovoluji si připomenout, že při uzavírání nájemní smlouvy mezi biskupskou konsistoří a mnou asi před 12 léty byla do ujednání zahrnuta také zahrada. [...] Jak jest jistě vd. konsistoři známo, přejal jsem zahradu ve velmi zanedbaném stavu – podle toho, jak si pamatuji, nebyla předtím asi 8 let obdělávána ani ošetřována – začal jsem jí obdělávat, hnojit, vysazovat nové stromy a platil jsem po léta daň. Kdybych nebyl býval řádným nájemcem zahrady, od mého příjezdu na faru, kterou jsem svým vlastním nákladem pokryl téměř úplně novou střechou, nebyla bývala nejdůst. konsistoř částečně přispěla na její oplocení.⁴¹ Neboť při tom by určitě vyvstala otázka, proč se starám o zahradu, když mi do toho nic není. Nejd. konsistoř by také bývala po všechna ta léta platila daň, a to by jistě neušlo pozornosti odpovědného hospodáře. [...] Nemám ovšem nic proti tomu, když si část zahrady [...] vezme k obhospodařování kněz, pověřený bohoslužbami. [...] Nakonec připomínám, že květiny, které jsme na zahradě vypěstovali, byly dosud ve vší shodě dány bezúplatně k dispozici na výzdobu chrámu Páně.⁴²

Navzdory tomuto tvrzení biskupská konsistoř, po prostudování všech dokladů a pamětních spisů, dochází k jasnému závěru, a to, že J. Maláškově byly podle pamětního spisu ze dne 29. 1. 1951 „pronajaty pouze 4 místnosti na faře v Liběšicích. O pronájmu zahrady není nic známo a stanovené nájemné není rozděleno na nájem z bytu a nájem zahrady.“⁴³ V druhém odstavci tohoto pamětního spisu lze nalézt závazek J. Maláška, že v případě obsazení fary duchovním celou faru vyklidí. Při Zedníčkově příchodu však biskupská konsistoř tohoto závazku neužila a ponechala stávajícímu nájemce nadále pronajaté místnosti. Nyní tedy konsistoř doufá ve vstřícné jednání ze strany J. Maláška a přenechání zmiňované části zahrady M. Zedníčkovi, kterou do té doby *de facto* zdarma užíval. Na zmínku o placení daní konsistoř reaguje, že „jest přece všeobecně známo, že zemědělskou daň platí uživatel pozemku a nikoliv majitel.“⁴⁴ Ze záznamu je ostatně dále patrné, že zmiňovaná střecha vůbec nebyla pořízena na účet J. Maláška, ale vojenské správy.⁴⁵

Konsistoř proto zaslala novou nájemní smlouvu, kde již bylo přesně uvedeno, že zahrada se nepronajímá a dokonce upustila od prepisu nájemného za ušlá léta. „Předpokládáme, že při dobré vůli uznáte i oprávněnost kněze, který je pověřen

---

⁴¹ ABL, fond Miroslav Zedníček, karton č. 10. Dopis biskupské konsistoře farnímu úřadu v Úštěku. (28. 3. 1958).

⁴² ABL, fond Miroslav Zedníček, karton č. 10: Dopis J. Maláška biskupské konsistoři (4. 11. 1963).

⁴³ ABL, fond Miroslav Zedníček, karton č. 10: Dopis biskupské konsistoře J. Maláškově (9. 11. 1963).

⁴⁴ Ibidem.

⁴⁵ Ibidem.

duchovní správou fary liběšické“ píše kanovník Václav Truxa v dopise z 9. 11. 1963, jímž o postupu konsistoře spravuje J. Maláška.⁴⁶

1.2.5. Pastorage

Prostou pastorační v liběšické farnosti pojal M. Zedníček výrazně po svém. Výpovědi všech pamětníků se shodují na tom, že ve farním kostele, zbaveném většiny mobiliáře, měl pouze několik stálých farníků. Ostatní od příchodu na bohoslužby spíše odrazoval s tvrzením, že je v kostele velká zima a plíseň. Informovat o bohoslužbách ovšem neopomněl – napsal MŠE SV. NEDĚLE 8:30, který napsal bílou barvou na tmavé dveře kostela, byl zdaleka viditelný. Stejným nápisem opatřil i okno, směřující k silnici. Pro ty, kdo na bohoslužbu zavítali, měl připravenou dokonale propracovanou homilii, např. cyklus *Prožíváme mši sv. s Marií*,⁴⁷ kde v pečlivém rozvržení na úvod, několikabodovou stať a závěr rozebíral připravené téma způsobem konkurujícím jeho univerzitním přednáškám. Mnohdy se tímto stylem nechal strhnout natolik, že na závěr homilie připojil k „Amen“ ještě dovětek „Děkuji za pozornost.“⁴⁸

Další jeho specifikum udivovalo liběšické farníky ještě více. Kromě mše svatě vysluhoval M. Zedníček ostatní svátosti jen v krajně omezené míře. Jak sám říkal: „Nekřtím, nepohřbívám.“⁴⁹ Vysvětlení je nasnadě – tyto úkony měl *de iure* vykonávat administrátor farnosti, a nikoli výpomocný duchovní, kterým M. Zedníček byl svůj celý kněžský život, a také na tomto oslovení trval.

Pro obyvatele Liběšic, kteří nebyli stálými návštěvníky bohoslužeb, to byl v první řadě vzdělaný člověk, který všestranně pomáhal každému, kdo o pomoc stál. Že je nadto ještě knězem, věděl překvapivě málokdo, a ačkoliv dosáhl za svůj život několika akademických hodností, liběšičtí mu neřekli jinak, než „pane doktore.“

„Jdeme k panu doktorovi“, říkávaly děti, které ho v hojném počtu na jeho malé faře za kostelem navštěvovaly.⁵⁰ Pan doktor jim zde předával části ze svých bohatých zkušeností a znalostí, ať už v oblasti jazyků, kde perfektně ovládal latinu, angličtinu, němčinu, francouzštinu, ruštinu, v základech pak španělštinu a esperanto,⁵¹ či v oborech přírodních věd jako medicína, biologie, atd. Stranou nezůstávalo ani odvětví technické,

---

⁴⁶ Ibidem.

⁴⁷ ABL, fond Miroslav Zedníček, karton č. 1: Složka kázání, náčrty kázání.

⁴⁸ Viz kap. 3.1.1. Svědectví J. Puldy.

⁴⁹ Viz kap. 3.1.3. Svědectví M. Davídka.

⁵⁰ Ibidem.

⁵¹ ABL, fond Miroslav Zedníček, karton č. 3: Dotazník (27. 8. 1975).

kde dětem dovolil užívat svůj počítač, který si, jako nejspíše první v Liběšicích, na přelomu osmdesátých a devadesátých let pořídil.

Měl také na paměti, že děti je třeba nejen vzdělávat, ale i bavit. A tak s nimi pekl v kuchyni, hrával maňáskové divadlo⁵², pracoval na zahradě⁵³ a na zmíněný počítač kupoval množství disket a později i CD s velkým výběrem nejrůznějších her. Ani v tomto úsilí nezapřel v sobě pedagoga a vědce tím, že si vytvářel typologii jednotlivých dětí, co koho baví, jaká hra koho zaujala, nebo jak reaguje na určitou situaci. Podle toho pak dokázal směřovat jejich další vzdělávání a rozvoj, takže pod jeho vedením vyrostla celá generace úspěšných lidí, kteří toto množství informací a dovedností od „pana doktora“ dovedli ve svém životě řádně zúročit.⁵⁴

Pomáhal i liběšické obci, kde při své znalosti starých písem a jazyků dovedl číst staré pamětní a matriční knihy. Díky tomu se uměl za čas velice dobře orientovat v bohaté historii Liběšicka.⁵⁵

Věnoval se také překladům cizojazyčných textů pro řádové knihovny i např. pro ČBK,⁵⁶ konal také četné exercicie, např. 2. – 6. 7. 1990, duchovní cvičení pro zdravotnické pracovníky v Mariánských Lázních.⁵⁷

Tento malý a zdaleka neúplný přehled všech činností a aktivit dokládá to, že M. Zedníček vnímal své kněžství jako jedno z odvětví své odbornosti.⁵⁸ Což ale neznamená, že by snad kněžskou službu zanedbával, jen ji praktikoval podle svého, vědeckého, způsobu.

V některých jeho činech bylo znát také velký vliv spirituality mužských řádů, vyznačující se uzavřeností, přísným mlčením, velice kladný vztah měl ke způsobu života poustevníků, k němuž neměl, navzdory množství lidí, kteří jej na liběšické faře navštěvovali, také příliš daleko. V mnohém se tak podobal postavám právníků středověku, mystikům, kteří v takovémto uzavření a mlčení sepisovali své traktáty a právníká díla.⁵⁹

---

⁵² Viz kap. 3.1.1. Svědectví J. Puldy.

⁵³ Viz kap. 3.1.4. Svědectví D. Bočkové.

⁵⁴ Viz kap. 3.1.3. Svědectví M. Davidka.

⁵⁵ Spolupracoval s Mgr. Františkem Šabatou na při tvorbě publikace *Zajímavosti z dějin Liběšicka a okolí*, Hostivice 2011.

⁵⁶ ABL, fond Miroslav Zedníček, karton č. 5: Dopis ČBK M. Zedníčkovi. (12. 8. 1998).

⁵⁷ ABL, fond Miroslav Zedníček, karton č. 5: Dopis generálního vikáře M. Zedníčkovi (20. 6. 1990).

⁵⁸ Viz kap. 3.1.3. Svědectví M. Davidka.

⁵⁹ Ibidem. Jako příklad takového právníka a mystika lze uvést jméno Gratianus (narozen na přelomu 11. a 12. století, umírá kolem 1159). Tento benediktinský mnich a pedagog univerzity v Boloňi bývá označován za otce studia kanonického práva. Jako magister v klášteře San Felice v Boloňi provedl soupis bez mála 3800 textů, týkajících se všech oblastí kanonického práva a kolem r. 1140 jej vydal pod názvem *Concordia discordantium canonum*, dnes známé jako *Decretum Gratiani*. Tento text se

1.2.6. Pokusy o zneplatnění státního souhlasu

V květnu roku 1985 však vyvstaly pochybnosti o jeho státním souhlasu. „Již několikrát jsem přistihl ThDr. Zedníčka, jak slouží bohoslužby v kostele v Liběšicích. Pozval jsem ho k pohovoru ke mně na ONV do mé kanceláře s tím, aby mně předložil k výkonu tohoto úkonu řádný právoplatný státní souhlas“⁶⁰ píše v dopise ze dne 4. 5. 1985 kapitulnímu vikáři Josefu Hendrichovi tajemník pro věci církevní ONV Litoměřice Vlastimil Hrzán. M. Zedníček se tedy do kanceláře tajemníka dostavil a předložil mu k nahlédnutí „nějaké potvrzení ještě od pana biskupa Trochty“ s tím, „že mu tímto papírem dává souhlas k provádění bohoslužeb v Liběšicích.“⁶¹ Tajemník to ale nepovažoval za doklad od státního orgánu (ONV či KNV), na což mu M. Zedníček odpověděl, ať ho tedy udá bezpečnosti.⁶² Tajemník mu poté dal dvouměsíční lhůtu, aby si souhlas zajistil, k čemuž M. Zedníček neshledával právně žádný důvod, a proto tak neučinil.

„ThDr. Zedníček slouží bohoslužby dál bez státního souhlasu. Žádám Vás, pane kapitulní vikáři, o sjednání nápravy v tomto případě“ uzavírá svůj dopis tajemník Hrzán. Opis tohoto dopisu byl odeslán také tajemníku pro věci církevní Severočeského KNV v Ústí nad Labem a děkanovi CMBF v Litoměřicích. Kapitulní vikář Hendrich obratem zasílá tajemníku ONV Litoměřice jednoznačnou odpověď. Pokud mu M. Zedníček předložil pověření, v němž je uvedeno, že k výpomoci v duchovní správě mu byl udělen předchozí státní souhlas, což M. Zedníček udělal, potom je třeba, aby byl tento doklad brán jako právoplatné pověření, neboť „žádný kněz v duchovní správě nedostává jiné.“⁶³ Dále dokládá všechna ustanovení a dekrety, kterými byl M. Zedníček pověřen v r. 1961 výpomocí v duchovní správě liběšické farnosti. Závěr dopisu je pak více než výmluvný: „Rozhodnutí Krajského národního výboru nebylo nikým zrušeno, nebylo časově omezeno a je tedy dosud pravomocným a právoplatným. Tvrzení, že Dr. Zedníček, který ve svém bydlišti vypomáhá excurrento administrátorovi P. Ondřeji

---

stal brzy základem, ze kterého vycházela většina kanonických právníků a byl začleněn jako první část do díla *Corpus Iuris Canonici*. Byl také brán jako důležitá látka pro kodifikaci pisánsko-benediktinského kodexu z r. 1917 a pozdější revizi v r. 1983, kdy oficiální český překlad nového kodexu přeložil právě M. Zedníček.

⁶⁰ ABL, fond Miroslav Zedníček, karton č. 11: Dopis tajemníka V. Hrzána biskupské konzistoři (4. 5. 1985).

⁶¹ Ibidem.

⁶² Srov. ibidem.

⁶³ ABL, fond Miroslav Zedníček, karton č. 11: Dopis kapitulního vikáře J. Hendricha tajemníku ONV Litoměřice (6. 5. 1985).

Korvasovi, který ve svých osmdesáti letech s obtížemi spravuje rozlehlý farní obvod ústěcký, slouží v liběšickém farním kostele bez státního souhlasu, je omylem.“⁶⁴

Tento jeden příklad za všechny ilustruje nepřátelství komunistického režimu k M. Zedníčkovi, který svůj odpor k tehdejšímu zřízení také neskrýval. Všemožnými způsoby se ho úřady snažily zlomit, vyslychaly i děti, které za ním na faru chodily, ve snaze nalézt alespoň stín podezření.⁶⁵ On sám musel žít v neustálé opatrnosti, neboť věděl, že je sledován a může být kdykoliv předveden k výslechu, což se i několikrát stalo.⁶⁶ Přesto ve svých aktivitách nepolevoval.

V roce 1986 začal sloužit nedělní mše sv. v nedalekém Levíně, v kostele Povýšení Sv. Kříže. Zde postupem času zavedl také půlnoční mše, hojně navštěvované lidmi z okolí, a také mše pro děti, od kterých neupustil ani v době, kdy se těmto „dětem“ začaly objevovat šediny.⁶⁷

Jeho kněžský život nenarušily ani tak listopadové události r. 1989, jako spíše incident, který bezprostředně následoval. První sobotu v prosinci, kolem osmé hodiny večer, vnikli přes jeho odpor k němu na faru dva neznámí muži, z nichž jeden se vydával za příslušníka SNB. „Nutili mne, abych je proti mé vůli doprovázel při prohlížení bytu a prostorů kostela, včetně věže.“⁶⁸ píše M. Zedníček v dopise ze 7. 12. 1989, v němž vojenskému oddělení Generální prokuratury ČSSR oznamuje trestné činy porušení domovní svobody a omezování osobní svobody, spáchané na jeho osobě dne 2. prosince. Generální prokuratura v Praze potvrdila 18. 12. 1989 přijetí tohoto oznámení a zároveň jej postoupila okresní prokuratuře v Litoměřicích k dalším opatřením.⁶⁹

Oba pachatelé ve věku 23 a 19 let byli záhy dopadeni, ale jejich trestní stíhání bylo shledáno jako nepřípustné. V odůvodnění VB je pak uvedeno: „Provedeným vyšetřováním bylo zjištěno, že se jednalo o shora jmenované, kteří se k tomuto jednání rozhodli v podnapilém stavu s tím, že neměli v úmyslu žádné další násilí proti poškozenému, ale chtěli si prostě prohlédnout (!) zařízení domu a kostela. Přestože přímého násilí neužili a ani slovně přímo použitým násilím nevyhrožovali, chovali se

---

⁶⁴ Ibidem.

⁶⁵ Viz kap. 3.1.4. Svědectví D. Bočkové.

⁶⁶ Viz kap. 3.1.1. Svědectví J. Puldy.

⁶⁷ Viz kap. 3.1.2. Svědectví M. Lutišanové

⁶⁸ ABL, fond Miroslav Zedníček, karton č. 8: Dopis M. Zedníčka Generální prokuratuře ČSSR (7. 12. 1989).

⁶⁹ ABL, fond Miroslav Zedníček, karton č. 8. Dopis Generální prokuratury M. Zedníčkovi. (18. 12. 1989).

tak, že poškozený Zedníček, z obavy před případným násilím jejich požadavkům vyhověl.⁷⁰ Zda se M. Zedníček proti tomuto rozhodnutí odvolal, není známo, jisté však je, že jej udivilo a rozhořčilo.

Ke konci svého života již sloužil mše sv. pouze v Liběšicích. Stále byl velice aktivní, pravidelně jezdil do Prahy, odkud se v nočních hodinách vracel vlakem do Liběšic na faru pokračovat ve své práci.⁷¹ Tam ho také v únoru 2012 stihla mozková mrtvice.

1.3. Pedagogická činnost

Na CMBF v Litoměřicích pokračoval Miroslav Zahradníček v doktorském studiu, roku 1961 dosáhl doktorátu teologie a promoval 22. 6. 1961.⁷² Jeho dizertační práce nesla téma *Odpad od víry z hlediska pastýřského bohosloví*.⁷³ V prvním oddíle této 167 stránkové práce se M. Zedníček zaměřil na vymezení základních pojmů v této problematice, slovní a věcný výměr odpadu od víry, jeho odlišení od nevěry a bludařství. Druhý oddíl pojednává o odpadu od víry ve světle Božího zjevení, na to, jak na odpad od víry pohlíží Písmo svaté, jaký význam má výraz „apostata“ v překladu Vulgáty, atd.

V té době již dva měsíce na téže fakultě působil jako asistent, s účinností od 1. 4. 1961.⁷⁴ Zde měl mít na starosti vědeckou knihovnu s tím, že v případě potřeby bude suplovat některé přednášky. Jeho činnost tedy zahrnovala:

- Práce v knihovně: vyhotovení autorských lístkových katalogů pro seminární knihovnu Starého zákona (2524 svazků), dále semitských jazyků (1285 svazků), katechetiky (1545 svazků); pro knihovnu církevního práva vytvořil zcela novou evidenci na lístcích celého autorského katalogu (1102 svazků). Připravoval také centrální katalog seminárních knihoven, pro který zhotovil kopie katalogových lístků seminárních knihoven morální teologie (1154 svazků), pastorální teologie (cca 2500 svazků), filosofie (1051 svazků), Starého zákona (2524 svazků), semitských jazyků (1285 svazků), pedagogiky (1454 svazků), církevního práva

---

⁷⁰ ABL, fond Miroslav Zedníček, karton č. 8: Dopis okresní správy SNB, odd. vyšetřování VB M. Zedníčkovi (30. 1. 1990).

⁷¹ Viz kap. 3.1.4. Svědectví D. Bočkové.

⁷² NOVOTNÝ, Vojtěch. *Katolická teologická fakulta*, s. 405.

⁷³ ABL, fond Miroslav Zedníček, karton č. 8: Dizertační práce *Odpad od víry*.

⁷⁴ NOVOTNÝ, Vojtěch. *Katolická teologická fakulta*, s. 405.

(1102 svazků), fundamentální teologie (1875 svazků), poloviny knihovny Nového zákona (cca 1100 svazků) a části knihovny historických seminářů (zhruba 200 svazků). Nutno dodat, že téměř všechnu tuto práci vykonával M. Zedníček doma⁷⁵ na liběšické faře.

- Dále se věnoval práci na Malém bohovědném slovníku,⁷⁶ pro který připravoval základní hesla z dvou cizojazyčných pramenů, evidoval, třídil a koordinoval vyhotovená hesla, některá hesla celkově vypracoval.
- V neposlední řadě pak vykonával drobné asistentské práce, zejména na katedře biblických oborů, přepisoval drobné odborné práce, vyhledával literaturu a různé pomůcky, podle potřeby byl k dispozici ke konzultacím posluchačům fakulty.⁷⁷

Počet přijímaných uchazečů na CMBF stále klesal, a tak začátkem akademického roku 1962/63 byl v rámci úsporných opatření M. Zedníček pověřen suplováním přednášek filosofie (místo externisty Jana Opatrného, jehož působení bylo ukončeno), s úvazkem na 8 hodin přednášek a jednu hodinu semináře týdně. Při přednáškách si vedl velice dobře, za což jej děkan Jan Merell zpočátku velmi chválil. V akademickém roce 1964/65 se však ze strany posluchačů začaly množit stížnosti, že studenty při přednáškách přetěžuje, dále že přednáší i některé pasáže, které se kryjí s oborem přednášek prof. Josefa Kubalíka a konečně že při zkouškách je velmi přísný a vyžaduje vysoké znalosti učební látky, což dokresluje fakt, že při semestrálních zkouškách skutečně několik studentů propadlo.⁷⁸

Těmito stížnostmi se začala zabývat fakultní rada a na schůzi dne 24. 3. 1965 bylo přijato usnesení, podle návrhu prof. Kubalíka, vedoucího katedry křesťanské filosofie a základního bohosloví, že napříště bude M. Zedníček přednášet z teodiceje jen ty pasáže, které nebudou zasahovat do látky, probírané prof. Kubalíkem v hodinách základního bohosloví a že je také nebude zkoušet.

M. Zedníček s tímto rozhodnutím fakultní rady nesouhlasil (a žádal, aby mu toto rozhodnutí bylo dáno písemně. Děkan Merell to odmítl s tím, že M. Zedníček byl schůzi fakultní rady osobně přítomen), a podal proti tomuto rozhodnutí stížnost k Františku Tomáškovu jako kancléři fakulty. Biskup Tomášek odeslal jeho žádost zpět na fakultu s vlastním přípisem, aby M. Zedníčkovi bylo v jeho sporu vyhověno.

⁷⁵ ABL, fond Miroslav Zedníček, karton č. 10: Dopis M. Zedníčka děkanátu CMBF (15. 6. 1962).

⁷⁶ MERELL, Jan (ed.). *Malý bohovědný slovník*. Praha: Ústřední církevní nakladatelství, 1963.

⁷⁷ ABL, fond Miroslav Zedníček, karton č. 10: Dopis M. Zedníčka děkanátu CMBF (15. 6. 1962).

⁷⁸ ABL, fond Miroslav Zedníček, karton č. 10: Zpráva tajemnice, bez podpisu (25. 10. 1966).

Děkan fakulty se Zedníčkovým postupem cítil velice dotčen, osobně celou záležitost projednal s Fr. Tomáškem a celou věc mu vyložil ze svého pohledu. Tomášek tehdy uznal jeho důvody a prohlásil, že nebyl správně o sporu informován a že nyní, tj. po vysvětlení děkana Merella, se plně staví za usnesení fakultní rady. Na mimořádné schůzi dne 28. 5. 1965 se fakultní rada jednomyslně usnesla trvat na svém předchozím rozhodnutí ze dne 24. 3. 1965.⁷⁹ Děkan na této schůzi poukázal také na to, že M. Zedníčka mnohokrát upozorňoval, jak má při přednáškách a zkoušení postupovat. Zprávu děkana doplnil kapitulní vikář Eduard Oliva svými postřehy o Zedníčkově pastorační činnosti v Liběšicích, „které dokreslily povahu jmenovaného jako člověka neústupného a svéhlavého, který zřejmě přehlíží autoritu a dělá si sám, co chce.“⁸⁰

Zedníčkova reakce na sebe nenechala dlouho čekat. V dopise ze dne 16. 6. 1965 uvádí, že toto rozhodnutí „nemůže považovat za vyřízení svého odvolání (k biskupu Tomáškovi), poněvadž ve smyslu 14 článku konstituce *Deus scientiarum Dominus* jsem se odvolal k nadřízené instituci, jíž též přísluší udělovat kanonickou misi. Ježto tuto neuděluje fakultní rada, nýbrž kancléř fakulty, jde o nadřazenou instanci. [...] Druhý odstavec citovaného přípisu obsahuje předmět odvolání, které dosud není nadřízenou instancí vyřízeno. Tudíž jej zatím považuji pouze za sdělení stanoviska fakultní rady.“⁸¹

SÚC, jako orgán zřizující a spravující fakultu, po této odpovědi požádal děkana, aby M. Zedníček nebyl nadále pověřován suplováním přednášek. V důsledku toho se stal pro fakultu z tehdejšího pohledu neúčinný, „protože asistent, který nemůže v případě potřeby suplovat přednášky a který koná jen knihovnické práce, není pro fakultu únosný.“⁸² Podobným způsobem byl informován brněnský kapitulní vikář, který M. Zedníčkovi dopisem ze dne 23. 7. 1966 a druhým (dodatek k prvnímu) ze dne 8. 8. 1966 doslova sděluje: „Poněvadž v duchovní správě Vás nutně potřebujeme, odvoláváme Vás tímto z Litoměřic a žádáme Vás o potřebné zařízení, abyste mohl s právní účinností od 1. 9. 1966 být přidělen veřejné duchovní správě v mateřské diecézi.“⁸³ Opisy obou dopisů byly zaslány též děkanátu CMBF, který na základě jejich obsahu požádal Ministerstvo školství a kultury, aby byl jmenovaný z funkce asistenta odvolán. Taktéž kapitulnímu ordinariátu v Brně bylo oznámeno, že se s M. Zedníčkem ve stavu akademických pracovníků pro akademický rok 1966/67 již nepočítá.

---

⁷⁹ Ibidem.

⁸⁰ Ibidem.

⁸¹ Ibidem.

⁸² Ibidem.

⁸³ Ibidem.

M. Zedníček však povolání do pastorace odmítl s tím, jak uvádí v dopise děkanátu fakulty ze dne 18. 8. 1966, že brněnská diecéze „není v dané situaci oprávněna nutit mne k návratu, poněvadž i správa diecéze musí respektovat právní normy, a podle nich můj pracovní poměr vůči brněnské diecézi skončil dnem 31. 3. 1961.“⁸⁴ Církevní odbor Ministerstva školství a kultury následně rozhodnutím ze dne 12. 9. 1966 odvolal M. Zedníčka z funkce asistenta na CMBF s účinností od 15. 9. 1966. Ten obratem podal rekurs: „Dovoluji si Vám oznámit, že rekuruji proti odvolání mne z funkce asistenta na CMBF. Dávám se nadále k dispozici pro potřebné náležitě práce na fakultě.“⁸⁵

Na základě toho, že Ministerstvo školství odvolalo M. Zedníčka z funkce asistenta, postupoval děkanát fakulty podle tehdejšího zákoníku práce a směrnic k němu vydaných a zahájil s M. Zedníčkem jednání o rozvázání jeho pracovního poměru dohodou. Ten na ni nepřistoupil, a proto mu byla dne 22. 9. 1966 doručena písemná výpověď pracovního poměru s dvouměsíční výpovědní lhůtou. Od 30. 11. 1966 mu mělo být zastaveno vyplácení platu a jeho pracovní poměr k CMBF ukončen. O převzetí této výpovědi byl informován také Církevní odbor MŠK a také Kapitulní ordinariát v Brně, se žádostí, aby byl M. Zedníček ustanoven v duchovní správě. M. Zedníček jako již předtím podal proti této výpovědi další rekurs na MŠK a zároveň s tím i stížnost na porušení zákona na generální prokuraturu, která rozhodla, že v tomto případě k porušení zákona nedošlo a na základě toho byl zamítnut i rekurs na MŠK. V dalším dopise žádá M. Zedníček MŠK, aby přesto mohl na fakultě zůstat, anebo alespoň odjet studovat do zahraničí. Odpověď byla zamítavá. Ve zprávě z 25. 10. 1966 se můžeme na závěr dočíst, že:

v současné době dr. Zedníček pracuje na fakultě na uspořádání t. zv. centrálního katalogu knihoven. Žádnou jinou práci nekoná. Jako asistent po provedení platové úpravy má 1.400.- Kč hrubého platu. Na fakultě pracuje od úterka do pátku zpravidla od 7.15 hod. do 12.00 hod. Kromě toho koná některé povinnosti v duchovní správě v Liběšicích, a proto je vždy na pondělí a sobotu z fakulty uvolněn. Protože nemůže být pověřován čtením a nebo suplováním přednášek, není pro fakultu únosný. Funkci knihovníka může dělat kterýkoliv laik, a není na to potřeba kněze a navíc doktora theologie. Asistent, který bude moci suplovat a nebo číst přednášky, je na fakultě nutný, protože většina profesorů je přestárlých a možnost onemocnění a pracovní neschopnosti některého z nich může snadno přijít v úvahu.⁸⁶

---

⁸⁴ Ibidem.

⁸⁵ Ibidem.

⁸⁶ Ibidem.

V dalších jednáních se Zedníčkovým pracovním sporem zabývaly soudy všech instancí, včetně Nejvyššího soudu. Ke konečnému rozsudku došlo až v r. 1969, kdy Krajský soud v Ústí nad Labem žalobu Miroslava Zedníčka definitivně zamítl.

O rok dříve však při zasedání fakultní rady CMBF 27. 6. 1968, kterého se poprvé účastnil z titulu kancléře fakulty František Tomášek,⁸⁷ byla projednána i rehabilitace bývalých členů profesorského sboru. Existovaly dvě skupiny – ti, kteří na fakultě působili do r. 1950, tj. do její podstatné reorganizace, a pak ti, kteří již na CMBF působili, a byli donuceni k odchodu, jako někdejší proděkan František Panuška, dále Ladislav Pokorný a právě Miroslav Zedníček. Právní důvod pro jeho odvolání z funkce byl prof. Kalenskou a prof. Císařovou v rehabilitačním řízení shledán protiprávním⁸⁸ a M. Zedníček se proto navrátil na fakultu opět jako asistent s účinností jmenování od 1. 3. 1969⁸⁹ a byl pověřen výukou latinského jazyka, kde spolupracoval s Františkem Víškem, odborným asistentem pro latinu a řečtinu.

V tomto pracovním sporu můžeme také nalézt počátek prohlubování Zedníčkova vztahu k právu, který lze sledovat již od jeho bohosloveckých studií. V průběhu sporu se musel sám hájit a právně odůvodňovat svůj postup. Nyní, po jeho ukončení, se rozhodl právu věnovat daleko rozsáhleji a hlouběji. Proto se na doporučení tehdejšího litoměřického diecézního biskupa a pozdějšího kardinála Štěpána Trochty, přihlásil k dálkovému studiu na Právnické fakultě Univerzity Karlovy v Praze.⁹⁰

Zedníček sám jako důvod svého odvolání z fakulty uvádí to, že z NDR přivážel do Čech tehdy zakázané knihy.⁹¹ Po celou dobu své nezaměstnanosti měl nadále státní souhlas, nic mu tedy nebránilo vykonávat v Liběšicích kněžskou službu. Navíc nebyl režimu ani příživníkem, neboť podle svých slov měl „někde vyhrát 20 000 Kčs.“⁹²

1.3.1. Druhé ustanovení na CMBF

Po svém druhém ustanovení do funkce asistenta se M. Zedníček, „dříve uzavřený a rezervovaný [...] značně změnil. Je více společenský, častěji hovoří s lidmi a není tak upjatý“, jak můžeme číst ve zprávě tajemníka J. Souhrady ze dne 22. 11. 1972.

⁸⁷ NOVOTNÝ, Vojtěch. *Katolická teologická fakulta*, s. 205.

⁸⁸ POLEDNÍK, Petr. Profesor Miroslav Zedníček – katolický kněz, univerzitní profesor a advokát osmdesátiletý. *Bulletin advokacie* 2011, č. 3, s. 76.

⁸⁹ NOVOTNÝ, Vojtěch. *Katolická teologická fakulta*, s. 405.

⁹⁰ Viz kap. 3.1.3. Svědectví M. Davídka.

⁹¹ Viz poznámky z rozhovoru M. Zedníčka s archivářem Biskupství litoměřického Mgr. Martinem Barusem (8. 7. 2011).

⁹² *Ibidem*.

Je naprosto samostatný ve všem, sám si i pere, uklízí a dělá si i většinu řemeslných prací sám. Je spíše samotářské povahy a nedůvěřivý k lidem. Jeho první reflex je vždy obranný, jako by měl dojem, že mu má být ublíženo. Je neobyčejně svědomitý a poněkud domýšlivý, má sklony k přeceňování svých znalostí. Při jednání s lidmi je uctivý, uhlazený a velmi pozorný. Je však zásadový a nerad mění svůj názor, který dovede tvrdě prosazovat. Vůči posluchačům je dosti tvrdý, má vysoké požadavky a trvá na jejich plnění. Úkol, který mu byl dán a který převzal, splní naprosto přesně a zodpovědně... Je schopný a nadaný, dovede houževnatě studovat a má značný rozhled. Zajímá se o veřejné i politické dění, pravidelně je sleduje a je dobře informovaný.⁹³

Po roce 1969 se doba „normalizace“ samozřejmě dotkla i státní církevní politiky. Naprostá většina toho, čeho církve dosáhla a získala od roku 1968, byla ztracena. Situaci české církve zhoršil fakt úmrtí tří biskupů – Karla Skoupého, Josefa Hloucha a Štěpána Trochty.⁹⁴ Do vedení brněnské, českobudějovické, litoměřické a olomoucké diecéze poté byli dosazeni členové nově vzniklého kolaborujícího Sdružení katolických duchovních *Pacem in terris*.⁹⁵

I na CMBF se uskutečnily mnohé změny. Pobočka v Olomouci byla odsouzena k postupnému zániku a kvůli kádrovým čistkám přišli o místo Josef Zvěřina, Otto Mádr a Zdeněk Bonaventura Bouše OFM.⁹⁶ Přednášky morální teologie místo Mádra převzal opět František Panuška. Miroslav Zedníček spolu s Václavem Wolfem tak vyučovali místo něj křesťanskou filosofii. V červnu 1974, po dlouhých dvaceti letech, rezignoval na funkci děkana také sedmdesátiletý Jan Merell a na jeho místo byl jednomyslně zvolen Ladislav Pokorný.⁹⁷ V jeho osobě vrcholilo pronikání SKD PiT, jehož členy byli i Václav Medek a Václav Benda, na půdu CMBF. Tím se tedy projevil hlavní zájem státu – obsazení fakulty členy SKD PiT a získání sympatizantů pro toto sdružení i v řadách studentů. Současně s tím byli odstraňováni všichni vyučující, kteří veřejně manifestovali odpor k tomuto sdružení, jako byli Josef Hermach, Jaroslav Kadlec, Josef Olejník a posléze i Václav Wolf a Jan Matějka.⁹⁸

Pro získání bohoslovců bylo ze strany děkana Pokorného pod vedením Sekretariátu pro věci církevní učiněno několik pokusů, které naprosto ztroskotaly a daly jasně

---

⁹³ ABL, fond Miroslav Zedníček, karton č. 5: Zpráva tajemníka J. Souhrady (22. 11. 1972).

⁹⁴ NOVOTNÝ, Vojtěch. *Katolická teologická fakulta*, s. 228.

⁹⁵ *Ibidem*.

⁹⁶ *Ibidem*, s. 229.

⁹⁷ *Ibidem*, s. 232.

⁹⁸ *Ibidem*, s. 269.

najevo, že bohoslovci mají proti Sdružení katolických duchovních PiT jednoznačný odpor. Byl také učiněn pokus o založení fakultního spolku bohoslovců a cílem připodobnění se PiT. Fakultní rada se 3. 10. 1977 usnesla, že spolek bude založen, přestože o něj bohoslovci nejeví zájem.⁹⁹ Pro potřeby litoměřické fakulty měly být komisi ve složení děkan Ladislav Pokorný, Václav Medek a Miroslav Zedníček,¹⁰⁰ upraveny směrnice z TF v Bratislavě. Ordináři však tyto stanovy Klubu posluchačů CMBF jako celek zamítli. Další pokusy byly podnikány ještě v r. 1978 (již za nového děkana Františka Vymětala), a nakonec v r. 1980, kdy již bylo zřejmé, že bohoslovci i věřící mají trvale záporný postoj k PiT. Sdružení bylo o dva roky později dekretem Apoštolského stolce z 8. 3. 1982 prohlášeno za nedovolené¹⁰¹ a přežívalo jen díky silnému tlaku státní správy na kněze (včetně vyhrožováním ztrátou státního souhlasu v případě vystoupení z této organizace).

M. Zedníček během této doby dokončil svá studia na Právnické fakultě UK, kde v r. 1975 promoval s diplomovou prací z oboru trestního práva.¹⁰² Spolu s Václavem Medkem nadále vypomáhal Františku Viškovi s výukou latinského jazyka, k čemuž mu od r. 1972 přibýly přednášky kanonického práva, kde mu mezi léty 1973–76 asistoval JUDr. Jan Jaroš.¹⁰³

1.3.2. Habilitační řízení

Od r. 1976 započal M. Zedníček s habilitačním řízením na CMBF se spisem *Forensní psychiatrie*.¹⁰⁴ Na 127 stranách své práce podává ucelený přehled duševních chorob a jejich důsledky pro obor práva.

Po úvodu, kde vyjasňuje význam některých základních termínů a obecném antropologickém nastínění problematiky, se zaměřuje na jednotlivé poruchy vnímání, paměti, intelektu, myšlení, emotivity, vědomí a vůle. Každému z těchto témat předesílá úvod, kde vysvětluje příslušné psychologické termíny a jejich funkci. Po zhodnocení úlohy pudů v lidské psychice přechází autor k detailnímu popisu lidské osobnosti. Poté rozebírá různé druhy psychopatie, neuróz a psychóz, dále se zaměřuje na duševní poruchy ve věkovém aspektu. V posledním oddíle práce se věnuje psychickým

---

⁹⁹ Ibidem, s. 271.

¹⁰⁰ Ibidem.

¹⁰¹ Ibidem, s. 272.

¹⁰² Ibidem, s. 405.

¹⁰³ Ibidem.

¹⁰⁴ Ibidem.

poruchám, zejména těm, které jsou vyvolávány mimopsychickými příčinami a vnějšími vlivy. Předkládaný materiál v práci je dobře logicky utříděn a pedagogicky přehledně podán, což svědčí o tom, že tato práce byla zamýšlena spíše jako příručka pro *forum externum*, než jako čistě vědecká práce.¹⁰⁵

Každý obor má své obory hraniční, tak je tomu také v církevním právu, kde jsou jimi např. dějiny práva či forenzní medicína. Ve své práci se M. Zedníček snažil stanovit styčné body právě mezi psychiatrií a kanonickým právem. S ohledem na připravovanou novelizaci kodexu kanonického práva vycházel v zásadě z principů, které, jak předpokládal, musí nový kodex nutně obsahovat.

Pro teologa má tato práce svůj praktický význam také v tom, že se snaží alespoň zčásti vyplnit mezeru, vytvářející se v době jejího vzniku v obecném teologickém vzdělání v důsledku nedostatku odborných příruček. V době tvorby této práce nebyla totiž zpracována, alespoň podle Zedníčkova mínění, forenzní psychiatrie z pohledu hraničního oboru mezi kanonickým právem a psychiatrií.

Po technické stránce není v textu dostatečně patrné, kde jde o doslovné citace a kde o citace podle smyslu. Ostatně celý poznámkový aparát není obsažen přímo v textu práce, ale je uveden na zvláštních listech, což ještě umocňuje účel příručky pro osoby činné *in foro ecclesiastico externo*.¹⁰⁶ V hlavních obrysech ale naplňuje požadavky, kladené na vědecké pojednání a prozrazuje autorovu schopnost k plnění vysokoškolských pedagogických úkolů. Závěrem autor děkuje svým učitelům na UK a dalším odborníkům, kteří mu umožnili při stážích a exkurzích a zejména při osobních setkáních hlouběji vniknout do problematiky tohoto oboru.

Od roku 1977 také zařadil výuku forenzního lékařství mezi volitelné předměty CMBF, což svědčí o jeho zevrubné znalosti této problematiky.¹⁰⁷

Z této doby je doložen další střet a následná stížnost na M. Zedníčka, resp. na jeho pedagogický postup při zkoušení, ke kterému byl kompetentní vicerektor Josef Bělohav.¹⁰⁸ M. Zedníček do tohoto zkoušení musel zasáhnout tak markantně, že jeho jednání bylo řešeno nejen na fakultě, ale i na poradě ordinářů ČSR v Olomouci dne 13. 6. 1979, které se účastnili mj. pražský arcibiskup František kardinál Tomášek,

---

¹⁰⁵ ABL, fond Miroslav Zedníček, karton č. 3: Oponentský posudek děkana CMBF prof. Dr. Ladislava Pokorného.

¹⁰⁶ ABL, fond Miroslav Zedníček, karton č. 3: Předmluva k habilitační práci *Forenzní psychiatrie*.

¹⁰⁷ Viz kap 3.1.3. Svědectví M. Davídka.

¹⁰⁸ ABL, fond Miroslav Zedníček, karton č. 4: Zpráva z porady ordinářů ČSR (13. 6. 1979).

olomoucký arcibiskup Josef Vrana, brněnský kapitulní vikář Ludvík Holý, českobudějovický kapitulní vikář Josef Kavale a litoměřický kapitulní vikář Josef Hendrich.¹⁰⁹ Po prozkoumání této záležitosti a vyslechnutí svědectví zúčastněných osob dospěli ordináři k rozhodnutí, že se Zedníčkovým postupem jasně nesouhlasí a ukládají mu, aby se „kněžsky s vdp. Bělohlavem smířil – omluvil.“¹¹⁰ Na závěr jednání ordináři žádají, aby M. Zedníček napříště jednal v mezích kompetence, kterou mu dává jeho postavení odborného asistenta, varoval se podobných zásahů a neporušoval kompetenci jiných profesorů – učitelů. Zpráva z této porady byla předána děkanátu CMBF osobně Františkem Tomáškem, a odeslána M. Zedníčkovi 20. 6. 1979 děkanem Františkem Vymětalem.¹¹¹

Snad také z těchto důvodů se habilitační řízení protáhlo až do října roku 1980, nicméně skončilo úspěšně. Dekretem ministerstva kultury ČSSR ze dne 7. října 1980¹¹² byl M. Zedníček jmenován docentem pro obor církevního práva s účinností od 1. října 1980. Od tohoto data mu byl vyměřen plat, ve výši 2100 Kčs.¹¹³ V listopadu téhož roku byl též, spolu s Josefem Kouklem, tehdejším odborným asistentem CMBF, pověřen suplováním přednášek katechetiky a pedagogiky, z důvodu úmrtí P. Lubomíra Rosenreitera.¹¹⁴

Do sporu s fakultou, který musela řešit opět porada ordinářů ČSR, se dostal M. Zedníček ještě v r. 1981. Tehdy zastupoval bývalého tajemníka CMBF J. Souhradu při jednání o uvolnění bytu, který dosud na fakultě užíval a nehodlal jej fakultě přenechat, přestože funkci tajemníka již nevykonával. „Tato skutečnost vzbudila u všech velký údiv,“ píše František Tomášek v dopise z 15. 9. 1981, adresovaném děkanu CMBF.¹¹⁵ „Dr. Zedníček si přece musí být vědom, že fakulta místnosti potřebuje a že jedná proti zájmu instituce, jejímž je členem.“¹¹⁶ Bylo tedy přijato rozhodnutí, sdělit M. Zedníčkovi, prostřednictvím děkana fakulty, že bylo naprosto

---

¹⁰⁹ Ibidem.

¹¹⁰ Ibidem.

¹¹¹ ABL, fond Miroslav Zedníček, karton č. 8: Dopis děkana Fr. Vymětala M. Zedníčkovi (20. 6. 1979).

¹¹² ABL, fond Miroslav Zedníček, karton č. 3: Dekret ministerstva kultury ČSSR (7. 10. 1980).

¹¹³ ABL, fond Miroslav Zedníček, karton č. 8: Přípis účtárně CMBF (30. října 1980).

¹¹⁴ ABL, fond Miroslav Zedníček, karton č. 8: Dopis děkana Fr. Vymětala M. Zedníčkovi (18. 11. 1981).

¹¹⁵ ABL, fond Miroslav Zedníček, karton č. 8: Dopis Fr. Tomáška děkanu Fr. Vymětalovi. (15. 9. 1981).

¹¹⁶ Ibidem.

nevhodné, když právnicky zastupoval bývalého tajemníka *de facto* proti vlastní fakultě. „Jako předseda sboru Ordinářů žádám Vás, Spectabilis, jako děkana fakulty, abyste jmenovanému vyjádřil nevhodnost takového počínání“ zakončuje svůj dopis František Tomášek.¹¹⁷

Přes všechna tato větší či menší nedorozumění M. Zedníček dosahoval dobrých výsledků ve výuce,¹¹⁸ v důsledku čehož mu byl s účinností od 1. 10. 1985 vyměřen nový plat ve výši 2300 Kč.¹¹⁹

1.3.3. Působení po roce 1989

Po sametové revoluci se značně obměnil i pedagogický sbor na teologické fakultě. Kardinál Tomášek důrazně trval na odchodu pedagogů, spojených s komunistickým režimem a hnutím *Pacem in terris*. Na uprázdněná místa byli přijati např. Jaroslav Kadlec, Tomáš Halík, Josef Hřebík, Stanislav Sousedík, Václav Wolf či Miloslav Vlk. Po odchodu řady profesorů „zůstávají na naší fakultě pouze dva docenti a žádný profesor“¹²⁰ připomíná František Tomášek, a žádá ministra kultury Milana Lukeše, aby jmenoval V. Wolfa profesorem a vedoucím katedry věrouky, dále aby jej potvrdil ve funkci děkana a vedoucím katedry církevního práva jmenoval M. Zedníčka. Ministerstvo kultury toto potvrdilo 2. 1. 1990.¹²¹ Místo S. Sousedíka pro obor křesťanské filosofie nakonec nastoupil Ivo Štampach OP. Postupem času došlo k dalším změnám, např. Miloslav Vlk jmenován biskupem v Českých Budějovicích, přednášky pedagogiky a katechetiky, které měl převzít J. Hřebík, krátce suploval M. Zedníček, a to do února 1990.¹²² V květnu roku 1990 byl pak pověřen vedením katedry historicko-právní na KTF UK, s účinností od 10. 5. 1990.¹²³

Ani v nových poměrech a v nové funkci nepolevil ve svých nárocích na studenty, kteří z jeho zkoušek měli „panickou hrůzu“, samotného M. Zedníčka si ale velice vážili. Nelze opomenout také jeho působení jako předsedy akademického senátu KTF během rozporné situace během 90. let. V této funkci se zasazoval o to, aby postup orgánů fakulty byl v souladu se zákonem o vysokých školách a také s vnitřními předpisy

---

¹¹⁷ Ibidem.

¹¹⁸ ABL, fond Miroslav Zedníček, karton č. 8: Přípis účtárně CMBF.

¹¹⁹ Ibidem.

¹²⁰ NOVOTNÝ, Vojtěch. *Katolická teologická fakulta* s. 306.

¹²¹ Ibidem, s. 405.

¹²² Ibidem, s. 306.

¹²³ Ibidem, s. 405.

fakulty.¹²⁴ Jako člen vědecké rady působil na obou teologických fakultách – KTF v Praze, i CMTF v Olomouci.¹²⁵

1.3.4. Závěr pedagogického působení na KTF

Přelom tisíciletí zastihl M. Zedníčka ještě v plné síle. Stále svědomitě vyučoval právo a byl pověřován i dalšími funkcemi, např. jako promotor předával doktorské diplomy absolventům KTF při slavnostní promoci 23. 5. 2001.¹²⁶

Katedru historicko-právní vedl tak až do 1. 7. 2003,¹²⁷ kdy při reorganizaci kateder bylo jeho pověření ukončeno, a byl převeden pod katedru pastorálních oborů. Stále se svědomitě věnoval výuce až do následujícího roku, kdy k 30. 6. 2004 bylo jeho dlouholeté působení na KTF UK ukončeno.¹²⁸ Akademický senát mu totiž nedal souhlas k další výuce. Jako ocenění jeho celoživotního snažení mu vedení univerzity udělilo roku 2005 titul emeritního profesora Univerzity Karlovy.¹²⁹ Nadále na fakultu docházel a snažil se, ne již jako činný pedagog, stále nějakým způsobem přispívat ke zkvalitnění výuky na fakultě. Např. v dopise ze 14. 1. 2009 předkládá vedení fakulty návrh na dvousemestrální kurs administrativního kanonického práva, kde chtěl studenty seznámit s církevní správou v našich zemích a její, mnohdy specifickou, administrativou. Dále uvádí, že: „vzhledem hlavně ke stávajícímu nedostatku soudců u církevních soudů českých i moravské provincie by bylo i pro fakultu vhodné licenciátní studium kanonického práva, jako je tomu např. ve Vídni, v Mnichově a Würzburgu.“¹³⁰ Odpověď na tento dopis, byla-li, se nepodařilo dohledat.

1.4. Vědecká činnost

M. Zedníček za svého života vytvořil řadu pozoruhodných děl. Některé z nich jsou zachyceny v citovatelných dokumentech, další přetrvávají pouze ve vzpomínkách těch, kterým věnoval svůj čas a něco ze svých vědomostí. Zde by bylo hodnocení velice

---

¹²⁴ Viz kap 3.1.3. Svědectví M. Davídka.

¹²⁵ Ibidem.

¹²⁶ ABL, fond Miroslav Zedníček, karton č. 8: Dopis prorektorky UK doc. RNDr. Jany Svobodové, CSc. (13. 5. 2001).

¹²⁷ NOVOTNÝ, Vojtěch. *Katolická teologická fakulta*, s. 405.

¹²⁸ Ibidem. Krom toho v tomto období byl pedagogicky činný i mimo TF. Pořádal kurzy a přednášky z oblasti forensního lékařství, psychosomatiky a psychoterapie v Čechách i v zahraničí, viz např. ABL, fond Miroslav Zedníček, karton č. 6: Osvědčení pro absolventa odborného kursu charakteru eticko – bioetického s balintovským psycho-spirituálním zaměřením na uplatnění ve zdravotnické praxi (27. 6. 2004), viz též kap. 3.1.4. Svědectví D. Bočkové.

¹²⁹ Ibidem.

¹³⁰ ABL, fond Miroslav Zedníček, karton č. 3: Dopis M. Zedníčka děkanátu KTF (14. 1. 2009).

těžké, bezesporu nejvýznamnější písemnou památkou však je jeho překlad Kodexu kanonického práva z latinského originálu do češtiny.

Tento kodex byl výsledkem více než dvacet let trvající práce komise, poprvé ustanovené v roce 1963 papežem Janem XXIII. Promulgován byl 25. 1. 1983 apoštolskou konstitucí papeže Jana Pavla II. *Sacrae disciplinae leges* a nabyl účinnosti na první adventní neděli, 27. 11. 1983. Přestože komunistický režim v naší vlasti bránil jakémukoliv pořízení oficiálního českého nebo slovenského překladu, začaly se vzápětí samizdatem šířit anonymní překlady různé kvality. Zde stojí za zmínku poslední překlad vydaný Maticí Cyrilometodějskou až roku 1992 v Olomouci, zpracovaný ThDr. Františkem Poláškem.¹³¹

M. Zedníček se překladu zhostil svědomitě a pečlivě, aniž by zanedbal své pedagogické povinnosti na CMBF. Práce na tomto díle, hodném opravdu kvalifikovaného a zkušeného odborníka, byla o to komplikovanější, neboť pracoval jako jednotlivec. Dalším prubířským kamenem se mu stalo to, že ani předchozí tzv. pisánsko-benediktinský kodex, vydaný v roce 1917, se českého úředního překladu nikdy nedočkal, čili některé odborné termíny musel v českém jazyce vytvářet při vlastním překladu. I tak se ale dopouštěl, jak později sám uznal, drobných nepřesností, způsobených překvapivě nesouladem v samotném latinském originálu. Na tvorbě původního latinského textu se totiž podílelo několik týmů, které se samy navzájem nedokázaly shodnout na jednotné terminologii, proto můžeme drobné nepřesnosti v Zedníčkově překladu shovívavě přehlédnout.¹³²

Již v únoru 1989 se zdál být překlad dokončen. Na dopis z 21. 10. 1989,¹³³ ve kterém se ho kardinál František Tomášek dotazuje na stav tohoto díla, odpovídá M. Zedníček v dopise ze 4. 11. 1989 mj. takto:

Poněvadž podle informací ze spolehlivých pramenů nebude možno ani v příštím roce vydat originální text kodexu i s překladem (dle nařízení Apoštolského stolce) a také vzhledem k velmi suspektnímu i Vámi pocíťovanému zájmu státní správy na vydání kodexu (...timeo Danaos...) mám za to, že kvalitnímu vyhotovení překladu je vhodné dát přednost před amatérskými experimenty.¹³⁴

¹³¹ TRETERA, Jiří Rajmund. Novodobé předpisy kanonického práva a jejich překlady. *Revue pro církevní právo* 1995, č. 2, s. 81-89.

¹³² Viz kap. 3.1.3. Svědectví M. Davídka.

¹³³ ABL, fond Miroslav Zedníček, karton č. 3: Dopis kardinál Františka Tomáška M. Zedníčkovi (21. 10. 1989).

¹³⁴ ABL, fond Miroslav Zedníček, karton č. 3: Dopis M. Zedníčka kardinálu Tomáškovu (4. 11. 1989).

M. Zedníček tedy pokračoval dále v práci a překlad stále zdokonaloval. V dopise z 19. srpna 1992¹³⁵ mu zaslal lektor textu – českobudějovický biskup Antonín Liška – své připomínky k části do kánonu 200, tedy části, která byla do té doby k dispozici, a také další technické detaily konečného tisku. „Překlad se mi jeví mnohem lepší než jiné, které mám k dispozici a byl bych rád, aby neměl nedostatků“ píše biskup Liška. Dále zde uvádí návrh, aby vypracovaný překlad „četlo více lidí – církevních právníků“. Slovenský postup, kde překlad kodexu zpracovávají překladatelé na schůzích a vytvářejí konečný text, nepovažuje biskup Liška za vhodný. Překlad bude nadále posuzovat církevně-právní komise ve složení: „Dr. Jiří Svoboda, Praha; P. Václav Kulháněk, Č. Budějovice; P. Josef Růt, Hradec Králové; P. Kubíček, Litoměřice; P. Josef Pacal, Brno a Dr. František Polášek, Olomouc.“ Na závěr svého dopisu připojuje biskup Liška nutnost užívat v textech výrazu *laik*, „protože to užívají všechny jazyky a také u nás je tomu tak ve všech církevních textech (např. *Christifideles laici* atd.).“

Po téměř desetiletém úsilí byl úplný překlad kodexu dne 6. 10. 1992 schválen Českou biskupskou konferencí jako jediný oficiální překlad. Finanční odměnu za tento překlad věnoval na opravu střechy liběšického kostela.¹³⁶

1.5. Advokátní činnost

Od poloviny šedesátých let byl M. Zedníček pro svou právní erudici vyhledáván lidmi, řešícími rozličné právní problémy. Každého takového vyslechl a po pečlivém prostudování všech dokumentů rozhodl, zda je dotyčná pře obhajitelná. Avšak v případě, že by mu někdo něco zatajil, uvedl nepravdivou či klamnou informaci, nebo jednal s neupřímnou motivací, pak nekompromisně spolupráci ukončil. Jeho právní služby byly, na rozdíl od jiných právních poradců, zcela bezplatné.¹³⁷ Pro výkon své právní praxe si vyžádal svolení děkana CMBF Františka Vymětala, který mu v dopise z 28. 4. 1968 dovoluje, aby „mimo své pedagogické závazky poskytoval právní pomoc včetně zastupování u příslušných orgánů.“¹³⁸

Po listopadu 1989 došlo k situaci, že kanonické právo se stalo součástí právního řádu tehdejší Československé republiky. Proto nic nebránilo tomu, aby se i M. Zedníček, jako profesor kanonického – a tedy platného práva – etabloval v novém právnickém

¹³⁵ ABL, fond Miroslav Zedníček, karton č. 3: Dopis biskupa A. Lišky M. Zedníčkovi (19. 8. 1992).

¹³⁶ Říkal pak, že má tento kodex „na střeše.“ Viz kap. 3.1.2. Svědectví M. Lutišánové.

¹³⁷ Viz kap. 3.1.3. Svědectví M. Davídka.

¹³⁸ ABL, fond Miroslav Zedníček, karton č. 3: Dopis Fr. Vymětala M. Zedníčkovi (28. 4. 1986).

uskupení. Byl zapsán do seznamu advokátů České advokátní komory¹³⁹ a svou advokátní praxi vykonával svědomitě až do své smrti.

Dekretem z 28. 12. 2009 jej litoměřický biskup Jan Baxant jmenuje „ad functionem advocati in foro ecclesiastico“.¹⁴⁰ Od té doby pak můžeme sledovat jeho působení i ve sféře církevní judikatury.

Za jakýsi vrchol paradoxů jeho života lze považovat fakt, že on, kanonista nad jiné, nese psal svou závěť, byť byl na tuto skutečnost několikrát upozorňován.¹⁴¹

---

¹³⁹ Zapsán pod ev. číslem 04192.

¹⁴⁰ ABL, fond Miroslav Zedníček, karton č. 5: Dekret litoměřického biskupa J. Baxanta (28. 12. 2009).

¹⁴¹ ABL, fond Miroslav Zedníček, karton č. 3: Dopis brněnského biskupství M. Zedníčkovi (26. 6. 2008).

2. Publikační činnost

Zedníčkova publikační činnost působí jako nepříliš rozsáhlá. Pokud však vezmeme do úvahy množství jeho nepublikované tvorby – kázání, přednášky na univerzitě či pro veřejnost, texty pro duchovní cvičení, skripta, poznámky a mnoho dalšího – je zřejmé, že po stránce literární osobnost M. Zedníčka rozhodně nestojí na konci pomyslného početního žebříčku různých autorů, ale mnohé předstihuje. Publikovaná literatura se omezuje na texty a studie vydané v rozličných časopisech, vlastní přínos zanechal také v heslech Malého bohovědného slovníku a neopomenutelném překladu Kodexu kanonického práva 1983.

2.1. Přehled

- *Kodex kanonického práva: úřední znění textu a překlad do češtiny*, Praha: Zvon 1994. XXIII.
- MERELL, Jan (ed.). *Malý bohovědný slovník*. Praha: Ústřední církevní nakladatelství, 1963.
- ZEDNÍČEK Miroslav. Der “Erlanger Fall“ – ein juristisches Rätsel. In *Sborník Katolické teologické fakulty, I., Vydáný v roce 650. Výročí založení University Karlovy*. Praha: Katolická teologická fakulta v Praze, 1998. s. 189–195.
- ZEDNÍČEK, Miroslav. Identita ženy ve světle stvoření. In *Sborník Unie katolických žen, Žena v církvi a společnosti, I.*, Praha: Pastorační středisko Praha, 1999, s. 21–24.
- ZEDNÍČEK, Miroslav. Jáhenky v církvi. *Salve, Revue pro teologii, duchovní života kulturu* 2005, roč. 15, č. 1. s. 109–112. Též In MIKULICOVÁ, Mlada (eds.) – KUBÍN Petr (eds.). *Sborník Katolické teologické fakulty, VII.* Praha: Katolická teologická fakulta v Praze, 2004. s. 443–446.
- ZEDNÍČEK, Miroslav. Kam dosáhne lidská duše? *Mladý svět* 2005, roč. 13, č. 47, s. 50–52.

- ZEDNÍČEK, Miroslav. Kanonické ukončení manželství. *Teologické texty* 2001, roč. 12, č. 5, s. 196–197.
- ZEDNÍČEK Miroslav. Kodifikační práce po 2. vatikánském koncilu. In MIKULICOVÁ, Mlada (eds.) – KUBÍN Petr (eds.). *Sborník Katolické teologické fakulty, VII., Omnia autem probate*. Praha: Katolická teologická fakulta v Praze, 2005. s. 261–268.
- ZEDNÍČEK Miroslav. Laien in Pastoral. In *Sborník Katolické teologické fakulty, I., Vydáný v roce 650. výročí založení University Karlovy*. Praha: Katolická teologická fakulta v Praze, 1998. s. 181–188.
- ZEDNÍČEK Miroslav. Privilegium „Petrinum“ – nová úprava. In MIKULICOVÁ, Mlada (eds.) – KUBÍN Petr (eds.). *Sborník Katolické teologické fakulty, V.*, Praha: Katolická teologická fakulta v Praze, 2003. s. 464–467.
- ZEDNÍČEK, Miroslav. Prof. ThDr. Jan Merell. In MIKULICOVÁ, Mlada (eds.) – KUBÍN Petr (eds.). *Sborník Katolické teologické fakulty, VIII., K 100. výročí narození prof. ThDr. Jana Merella*, Praha: Katolická teologická fakulta v Praze, 2006. s. 9–15.
- ZEDNÍČEK, Miroslav. Vztah mezi farnostmi a řeholní společností. *Dialog Evropa XXI*, 2004, roč. 14, č. 1/4, s. 72–75.

1) Kodex kanonického práva, úplné znění a překlad do češtiny¹⁴²

2) Malý bohovědný slovník

Do tohoto díla, vysvětlujícího v krátkých a výstižných heslech základní pojmy křesťanství, hojně přispíval M. Zedníček na počátku svého pedagogického působení na

---

¹⁴² Viz kapitola 1. 4. Vědecká činnost.

CMBF, jako blízký spolupracovník Jana Merella. Hesla z tohoto slovníku později zpracovával pro Revue Theofil.¹⁴³

3) “Erlangener Fall“ – ein juristisches Rätsel

Tato studie pojednává o etickém i právním problému živého plodu v těle mrtvé matky na základě tzv. Erlangenského případu ze 7. 10. 1992. Tehdy při automobilové nehodě utrpěla mladá dívka v patnáctém týdnu těhotenství traumatické poranění mozku, v důsledku čehož lékaři ve fakultní nemocnici v Erlangenu konstatovali mozkovou smrt. Plod byl však nezraněn, proto se lékaři rozhodli pokračovat v péči o matku, s nadějí na záchranu alespoň jejího dítěte. To nakonec zemřelo při spontánním potratu 16. 11. 1992. M. Zedníček se v tomto svém příspěvku v německém jazyce, snaží odpovědět na hlavní otázku, „kdy je morálně i právně ospravedlnitelné použití oživovacích a s krajním nasazením při životě udržovacích možností a aparatur?“

4) Identita ženy ve světle stvoření

V roce 1999 vydala Unie katolických žen ve spolupráci s Pastoračním střediskem arcibiskupství pražského sborník přednášek z cyklu sobotních seminářů, které pořádala v období let 1997–1999 pod názvem *Žena v církvi a ve společnosti I.*

Na otázky např. proč je „ženská otázka“ stále aktuální či co je to vlastně feminismus se v pěti tématech snaží nalézt odpovědi a prezentovat své úvahy osobnosti jako Miloslav kardinál Vlk, ThDr. Oto Mádr, MUDr. Mgr. Marie Opatrná, mons. Giovanni Coppa, ThDr. Jiří Skoblík a právě Miroslav Zedníček. Ten přispěl do sborníku svou statí o identitě ženy, nahlíženou ve světle Božího stvoření. Zamýšlí se zde především nad podstatou ženy, jejími duchovními a duševními bytostnými prvky. Na tomto místě také uvádí provokativní výrok doc. Josefa Zvěřiny o tom, že muž je nepodařená žena, na němž záhy objasňuje především genetické skutečnosti, hovořící pro správnost tohoto výroku.

Dalším bodem Zedníčkova příspěvku je mateřský faktor ženy ve společenském rozměru a kontextu. Předkládá specifika ženina myšlení a vnímání, tolik odlišného, od toho, jak myslí muži, lépe řečeno, od toho, jak si muži myslí, že ženy myslí. Žena, je podle jeho vyjádření, někdo úplně jiný, než si muž dokáže představit. V této oblasti

---

¹⁴³ Zde zpracováno přes 600 hesel. Dostupné online: <<http://revue.theofil.cz/krestanske-pojmy-detail.php?clanek=1247>>.

proto může docházet, a také dochází, k jistým nedorozuměním a nedocení ženského faktoru. Pohledem do budoucna a nastíněním snah o vytvoření nového, hlubšího vztahu mezi mužem a ženou, založeném na vzájemné úctě k hodnotám vlastní osobnosti i osobnosti druhého končí M. Zedníček svůj obsáhlý příspěvek.

5) Jáhenky v církvi

Otázce správného pohledu na ženy a jejich situaci v dnešní společnosti věnoval M. Zedníček velkou část svého vědeckého bádání. Zvláštní pozornost věnoval pak postavení žen v církvi, nejen jako laiků, ale i jako aktivních účastnic samotné liturgie. Jeho stať o jáhenkách v církvi zpočátku vzbudila otázku, zda ji vůbec publikovat. „Obtíž Zedníčkova příspěvku spočívá v tom, že klade vedle sebe službu jáhenek v různých křesťanských církvích, aniž by přitom zohlednil, že je v těchto církvích velmi rozdílné chápání úřadu a tím také chápání jáhenského svěcení“ píše ve svém posudku prof. Dr. Albert-Peter Rethmann. „Přesto si myslím, že má být článek vytištěn“ píše v závěru posudku, „protože představuje podnět k tomu, aby se také v katolické církvi hlouběji uvažovalo o diakonátu.“ Zedníčkovo pojednání začíná etymologickým rozbořem a původem slova *jáheka*, pokračuje citacemi z Písma, na nichž Zedníček dokazuje přítomnost jáhenek již v počátcích církve, konkrétně v listech sv. Pavla Římanům (Řím 16,1–2) a 1. listu Timoteovi (1 Tim 3,11). Dále uvádí další antické autory, u nichž se služba žen jako jáhenek vyskytuje a podrobně prochází staletími až k současnosti, kde popisuje stav této služby dnes, s výhledem do budoucna.

6) Kam dosáhne lidská duše

7) Kanonické možnosti ukončení manželství

Ve své právní praxi se M. Zedníček setkal mnoha případy, kdy manželství naznalo tak závažných trhlin, že bylo třeba je ukončit nebo prohlásit jeho neplatnost. Proto jeho příspěvek pro časopis *Teologické texty* o možnostech ukončení manželství právě z pohledu kanonického práva značí zevrubnou znalost této problematiky.

V úvodu naznačuje základní pojmy a vymezení týkající se manželství, především pak právní rozdíl mezi manželstvím svátostným a nesvátostným. Na to navazuje výčtem čtyř právních situací, ve kterých lze ukončit manželství nesvátostné – např. s použitím privilegia „Paulina“, a také možnosti ukončení manželství svátostného a vady, bránící

v tomto řádném svazku. Celý článek, byť kratšího rozsahu, se vyznačuje stručnou a jasnou formulací základních pojmů a situací, podložených jednotlivými kánony CIC.

8) Kodifikační práce po 2. vatikánském koncilu

9) Laien in Pastoral

V tomto příspěvku podává M. Zedníček právní a pastorační možnosti spolupráce laiků ve službě církve. Stať (opět v německém jazyce) řeší podstatu, důstojnost, a místo laiků v církvi. To vše se zvláštním přihlédnutím ke speciálním podmínkám v českých zemích.

10) Privilegium „Petrinum“ – nová úprava

11) Prof. ThDr. Jan Merell

K příležitosti 100. výročí narození prof. ThDr. Jana Merella byl vydán Sborník KTF VIII, v němž M. Zedníček zpracoval formou jakýchsi tří obrázků mozaiky život tohoto významného biblisty a dlouholetého děkana CMBF. Nejprve se zaměřuje na rodinné zázemí jubilanta a raná studia, pak formaci ke kněžství, pro kterou se ve dvacátých letech rozhodl spolu se svým bratrem, později jeho kněžské působení, studia na Biblickém institutu v Římě, kde došlo k jeho významnému objevu – papyru P4 s texty Nového Zákona.

Jako další kamének v mozaice jubilantova života předkládá M. Zedníček jeho vědeckopedagogickou činnost. Zde zmiňuje počátek působení prof. Merella na bohoslovecké fakultě v Praze, které přerušilo uzavření vysokých škol v roce 1939. Přes zákaz pak nadále vyučoval na bohosloveckém učilišti v Břežanech, v důsledku čehož byl nacistickými úřady zatčen a uvězněn nejprve v Terezíně a později v Dachau. M. Zedníček zde líčí i epizodu z Merellova nasazení v pracovním komandu během uvěznění v terezínské Malé pevnosti, kdy v obci Liběšice (dlouholetém působišti právě M. Zedníčka) pomáhali německým jednotkám třídit ukořistěný holandský majetek. V následujících řádcích můžeme sledovat osudy Jana Merella bezprostředně po osvobození a také postavení jeho i celé fakulty po únoru 1948, které M. Zedníček klade na pozadí širších historických souvislostí.

Třetí obrázek, který doplňuje výslednou mozaiku, vykresluje Jana Merella již jako děkana Cyrilometodějské římskokatolické bohoslovecké fakulty, kterým se stal roku

1954, po smrti děkana prof. ThDr. Josefa Hronka. Po dobu svého dvacetiletého působení v čele této fakulty dokázal, přes mnohá úskalí a překážky ze strany komunistického režimu, vést výuku studentů a kandidátů kněžství co možná nejlepším způsobem, což M. Zedníček oceňuje tvrzením, že sice připouštěl dialog se státními orgány, nikdy však jejich přímé vměšování do suverenity fakulty, kterou tvrdě hájil, máje na paměti situaci českého vysokého školství roku 1939.

Odchodem Jana Merella z pozice děkana a posléze i z aktivního působení na CMBF končí i M. Zedníček své pojednání s politováním, že se tento významný český kněz, pedagog a biblista nedožil návratu teologické fakulty do svazku Karlovy University a především pádu komunistické nadvlády. Prof. ThDr. Jan Merell, bývalý děkan CMBF a probošt kolegiální kapituly Všech svatých na Pražském hradě, umírá 22. 9. 1986.

12) Vztah mezi farností a řeholní společností

2.2. Hodnocení vědeckého přínosu

Z předloženého výčtu vyplývá, že vědecký přínos Zedníčkových děl spočívá ve dvou základních odvětvích jeho zaměření – právo světské i církevní, a postavení ženy v církvi a celkově v dnešní společnosti.

2.2.1. Přínos v oblasti obojího práva

Prvním a nejzásadnějším předmětem jeho vědecké činnosti je výše zmiňovaný překlad Kodexu kanonického práva z r. 1983, který se mu, jako překladateli, vryl hluboko do paměti. Zevrubná znalost kanonického práva se projevovala v jeho člancích a příspěvcích, ve kterých dovedl jasně a srozumitelně osvětlit předkládaný problém. Jeho vysoce specifický pohled advokáta, pohybujícího se ve sféře obojího práva, obohacoval jak právo církevní, tak i světské. Své právní znalosti předával v hojné míře svým studentům, ať už prostřednictvím jím vypracovaných skript, nebo osobně na přednáškách, z nichž si studenti vytvářeli vlastní poznámky a studijní materiály, které jim sloužili při dalším studiu.

2.2.2. Přínos v oblasti pohledu na ženu v církvi a společnosti

Druhou oblastí Zedníčkova vědeckého zájmu je žena, její spiritualita a prožívání náboženských skutečností na pozadí své vlastní identity, svého mateřství. Tímto

tématem se zabýval jako jeden z mála svých vrstevníků – teologů a chápal jej jako zásadní otázku dnešní církve. Z jeho prací můžeme vyčíst to, jak sám vnímal důstojnost ženy a důležitost její nezastupitelné role matky. Jeho neskrývaný obdiv k ženám se odrážel nejen v jeho člancích a přednáškách, po kterých následovala nejednou bouřlivá diskuze, ale např. i v jeho advokátní praxi.¹⁴⁴

---

¹⁴⁴ Viz kap. 3.1.3. Svědectví M. Davidka.

3. Osobnost Miroslava Zedníčka

3.1. Svědectví vybraných osob

Pro doplnění výše vypsanych životopisných dat a událostí zde uvádím svědectví lidí, kteří měli možnost se s M. Zedníčkem setkat v prostředí teologické fakulty, na faře v Liběšicích, u církevního soudu, či v okruhu blízkých přátel. S ohledem na Zedníčkovo široké působení jsem se snažila vybrat z každého prostředí jednoho až dva zástupce, jejichž osobní zkušenost by přispěla k ucelenému zachycení jednotlivých etap jeho života. Svědectví jsou řazena chronologicky, podle data pořízení nahrávky a následného zpracování. Snažila jsem se také všechna svědectví předložit tak, jak byla zaznamenána, bez toho, abych do textu zasahovala, či jej upravovala. Pokud se tak stalo, jednalo se o úpravy po stránce stylistické, nikoliv obsahové.

Jako první uvádím svědectví Jaroslava Puldy, archiváře Biskupství litoměřického, patřícího do generace tzv. „Zedníčkových dětí“, které za M. Zedníčkem často docházely na liběšickou faru, aby se zde vzdělávaly i bavily.

Druhé svědectví mi poskytla někdejší varhanice v kostele v Levíně (kde M. Zedníček rovněž působil), Marta Lutišánová, spolu se svým synem Adamem Lutišanem, archivářem Biskupství litoměřického. Jejich vzpomínky popisují Zedníčkův život od poloviny osmdesátých let až do jeho smrti roku 2012. Tato svědectví jsem proto zařadila jako krásnou výpověď o jeho působení v Liběšicích a okolí. Bohužel se mi nepodařilo získat svědectví také od starostky Liběšic, která s M. Zedníčkem v mnohém spolupracovala.

Dalším v pořadí je svědectví kanovníka Mgr. Martina Davidka, jehož vzpomínky na M. Zedníčka pochází jak z prostředí teologické fakulty, tak z blízké spolupráce obou kněží v záležitostech duchovní správy či advokacie.

Svědectví Dagmar Bočkové, rodačky z Liběšic, pak dává nahlédnout do Zedníčkova soukromého života. Dozvídáme se více o jeho skromném životě, jaké bylo jeho oblíbené jídlo nebo čím se rád zabýval ve volném čase.

Pátým, a posledním svědectvím je pak vzpomínka kanovníka ThDr. Jiřího Svobody, který se s M. Zedníčkem často setkával při jednáních pražského Metropolitního církevního soudu.

3.1.1. Jaroslav Pulda, archivář, liběšický rodák

Já z Liběšic pocházím a pana profesora znám už od dětství. Jako děti jsme k němu chodívali na faru a vždycky jsme říkali, že jdeme „k panu doktorovi.“ Tak se mu totiž říkalo. Jako děti jsme tehdy ani nevěděli, že on je také knězem, natož abychom věděli, že je také profesorem církevního práva, že učí na nějaké fakultě a jak je to vlastně moc vzdělaný pán. K nám dětem se choval vždy velice přátelsky. Pro nás to bylo něco jako výlet do ciziny, protože jako malé děti jsme si samozřejmě neuvědomovaly, že žijeme v zemi, která je v područí komunismu. Jeho kontakty se zahraničím se projevovaly tak, že vlastnil katalogy zahraničních obchodů a měl také první počítač v Liběšicích, alespoň myslím.

Mluvil s námi, tj. dětmi, úplně otevřeně, vážně. Mě třeba zajímala historie, takže když třeba vytáhl starou pamětnici liběšickou, a bylo třeba něco přečíst, což mu nedělalo problém, protože německy či francouzsky uměl, tak to bylo velice zajímavé.

Jako děti jsme si s ním také pekli bábovku v kuchyni. Právě tyto moje zážitky, jako obyčejného kluka z Liběšic, jsou úplně jiné, než měli třeba bohoslovci v semináři, kde byl velice obávaný profesor církevního práva a velice přísný. Někdy nám dětem hrál i maňáskové divadlo, opravdu. Měl na to takový ten látkový paraván a nahoře maňásky.

Znám ho jako velice noblesního pána. Jako děti jsme se někdy ptali na nějakou úplnou hloupost a on vždycky tak vážně a seriózně odpověděl. Byl velice důsledný v tom, aby se dodržovalo to, co se slíbilo, což bylo dobré, protože si člověk myslel, že jako kluk si může dělat, co chce, ale zpětně, když se na to člověk dívá, tak to byly docela výchovné a dobré lekce, i když nám to někdy připadalo jako přísné.

Krásné bylo, když nás vzal do kostela. Já jsem se třeba nabídl něco pomoci v kostele, utřít prach na lavicích, nebo něco podobného, tak to bylo takové tajemné.

Také jsem se na faře potkával s jeho sestrou. Pamatuji si, že jsme tam seděli v nějaké místnosti a povídali si o historii, a najednou tam přišla sestra pana profesora Zedníčka a řekla: „Mirku, chceš taky kafe?“ Což ho hrozně vykolejilo, že mu někdo říká „Mirku“.

V Liběšicích od roku 1959 do r. 1971 působila komunita sester Sv. Kříže, nyní jsou v Kroměříži. Na faru jednou za čas jezdily, uklidily faru panu profesorovi, vydrhly vzorně kostel, aby tam nebyla nikde pavučina ani smítko.

Tehdy jsem se jako kluk rozhodl nechat pokřtít. V Liběšicích v té době nikdo nehrál na varhany, tak jsem tehdy řekl panu profesorovi: „Tak víte co, já se na ty varhany naučím“ a on s takovým tím svým suchým způsobem řekl: „Tak na to nemáte.“

To byste ho museli znát! On měl takový přístup, zkoušel, co ve vás je, co vydržíte. Třeba jsem mu říkal: „Tak já přijdu hrát na velikonoční obřady.“ On na to: „To ne, zvažte to, to bude dlouhé.“ Takhle vás zkoušel s tím, že vás spíše držel zpátky. Někdy to bylo pro člověka nepochopitelné, ale jak jsem předtím říkal, když se na to člověk dívá zpětně, tak to nebylo špatné – bylo to výchovné. Potom jsem se na varhany přece jen naučil, pak to bylo moc hezké. Po letech, když zemřel můj otec, tak jsem šel do kostela, pan profesor tam byl. Znáte to, když vám zemře někdo blízký, tak jste docela naměkko, a pan profesor mi tak hezky řekl: „Já si tady sednu a těším se na vaši hudbu.“ To bylo moc pěkné.

Moje zkušenost jako aktivního farníka pokračuje tím, že ho znám i jako zpovědníka. Tak to snad není žádné vyzrazování zpovědního tajemství, když řeknu, že ve svaté zpovědi byl velice laskavý, což když jsem jednou někomu řekl, tak tomu nemohl uvěřit, právě přes tu pozici přísného a akorátního profesora. On dovedl poznat, co v člověku je, na co stačí nebo nestačí, žádal pokoru v člověku, řekl bych.

V poslední době, když jsem ho pak chodil navštívit, takto bylo vždycky takové přátelské, povídání si o všem možném, o rodině, o dětech, pak i děti jsem vzal někdy za ním.

Byla to taková specifická postava. Málokdo v Liběšicích třeba věděl, že on je knězem, jen farníci, běžně se mu říkalo „pane doktore“. Někdo to věděl, někdo ne. Až teď mi dochází, co to pro něj muselo být, když za hlubokého komunismu nás tam přišlo třeba deset dětí za ním na faru. V Liběšicích ho totiž někteří hlídali, což nám jednou říkal, již po revoluci, že byl u výslechu. „Vždycky jsou tam dva, jeden dělá zlého, jeden hodného. A byl tam i jeden člověk, kterého nebudu jmenovat“ a opravdu ho nejmenoval, to jméno neznám, „ten byl tady z Liběšic, ale naštěstí dělal toho hodného.“

Po revoluci byla hezká první půlnoční v Liběšicích. To bylo takové dojemné, do kostela opravdu přišlo hodně lidí, kostel se pak zhasnul a rodina Šimberských zpívala *Chtíc, aby spal*. Pan profesor také dělal, že na folii napsal text písně z kancionálu, a když se mělo zpívat, tak v kostele zhasl a promítal na bílou zeď vedle oltáře text té písně. Občas měl také období, kdy nám i kázání promítal na zeď v kostele, třeba jen téma: člověk spásu přijímá, nepřijímá, věčná spása, zavržení, atd. a skončil kázání slovy: „Děkuji Vám za pozornost.“ Prostě v sobě nezapřel toho vysokoškolského profesora. I když nevím, co na to říkaly ty devadesátileté babičky.

Byl to samozřejmě svérázný člověk, ale na takovéto výjimečné lidi se hezky vzpomíná. Ještě vzpomínka k církevnímu životu, třeba při obřadech na Bílou sobotu.

Pan profesor to všechno dělával takovým jednodušším způsobem. Před obřady se žehná oheň, aby se od něj rozžal paškál. On to ale dělal v kostele, odříkával modlitbu nad paškálem, který ale právě zhasl, to je to podstatné. Při slovech: „Požehnej, Bože, tento plamen“ se podíval na paškál a pronesl stejnou dikcí: „Á, plamen zde není.“

V kostele po pravé straně je pamětní deska, tu nechala udělat obec. Před kostelem na další desce je třeba obrázek z jeho kněžského svěcení,

Hodně lidem pomáhal, doučoval cizí jazyky. Pak i v soudních, právnických záležitostech, ale i jinak. Sluší se na dobrodince vzpomínat.

Jednou jsem udělal takou pitomost. Strýc pracoval u lesů, a tak jsem panu profesorovi nabídl, že mu seženu dva stromečky do kostela a on souhlasil. Smluvili jsme se na určitý den, ale já jsem nestačil přijít. Říkal jsem mu potom: „Pane profesore, byl jsem v práci, nestačil jsem to.“ A on mi na to řekl: „Slovo dělá muže, už mám jiné.“ A to jsem se opozdil jenom o den. Bylo to tvrdé, ale ve své podstatě měl pravdu. Jak jsem říkal, byl hodně striktní. To, že byl právník, doktor obojího práva, tak ctil právo a žádal ho přesně dodržovat. To platilo ve všem.

Byl jsem pokřtěn jako dospělý a byl jsem velice aktivní v tom, co by se mělo v těch Liběšicích změnit. Pan profesor mě ale pořád brzdil a říkal: „Vyčkejte času, on váš čas přijde“. Jednou jsem pak vyvinul nějakou aktivitu, která mu přišla asi až přespříliš, tak mi řekl: „Já vám nekecám do vaření, vy mě nemluvte do farářování.“ Tou dobu jsem totiž pracoval v kuchyni. Ale to říkal hezky, nebylo to řečeno nijak ošklivě.

Nepocházím z věřící rodiny, moje příprava na křest probíhala u pana profesora Zedníčka. Zato jsem mu vděčný, že nenatíral nic na růžovo. Měl svůj přístup k člověku, který si všechno musel víceméně projít sám, pod jeho dohledem. Jako kluk jsem k němu začal chodit na faru jako spousta dětí, a postupem času jsem dospěl až ke křtu. Bylo to na třetí neděli adventní roku 1991, křtil mě pan biskup Koukl. Povídali jsme si po obřadu, jak bylo na vánoce v Liběšicích. Řekl jsem mu také, že chci jít do katedrály a přinést odtud betlémské světlo. Pan biskup Koukl se zasmál a říká mi: „No, ale to buďte opatrný, to by pan profesor Zedníček musel mít certifikát, že to je opravdu z Betléma.“

Vzpomínám si také, jak jsem byl na učilišti v Žatci, v roce osmdesát šest, spíše pět, a probírali jsme staré písemnictví. Tam jsme se také učili krátce o písni *Hospodine pomiluj ny*, že je to nejstarší česká duchovní píseň. A jak jsem byl tolik aktivní, zašel

jsem na faru, půjčil jsem si zpěvník a přečetl jsem tu píseň ve škole. Učitelka, oddaná soudružka, se na mě obořila: „Kde jste to sebral?“ A já nic netušíc odpověděl: „U nás v kostele.“ To je taková ta mladická nerozvážnost. Jako děti, co jsme za ním chodili, si až zpětně uvědomujeme, že jsme mu mohli způsobit i nějaké komplikace. Vzpomínám, že když nás do fary pouštěl, vždycky vyhlédl, než za námi zavřel dveře a podíval se. Dělal to úmyslně, aby se podíval, kdo kde „čučí.“ Ty děti za ním chodily v podstatě až do konce jeho života, moji bratři také.

Občas za ním přijela návštěva z Francie. Pak jsme měli třeba česko–francouzskou mši. Na to jsme koukali opravdu jak zjara.

Ještě taková úsměvná historka z 90. let. Nesmělo se mu říkat pane faráři, *de iure* v Liběšicích farářem nebyl. Pouze tam bydlel a dobrovolně tam vypomáhal, sloužil mši svatou, ale farářem tam nebyl. Jednou v neděli byla babička se mnou v kostele a říká, jestli by nemohla být mše za dědu, měl zrovna výročí úmrtí, tak pater Zedníček říká, že má nějaké svoje intence, asi u těch sester, ale nakonec souhlasil, že se za dědu alespoň pomodlíme a vzpomeneme v přímluvách, a tak to udělal. Babičku to velmi dojalo a tak po mši přiběhla do sakristie, vytáhla stovku a říká: „Pane faráři, já vám tak děkuju, že jste se za toho mého Jardu tak pěkně pomodlil.“ Pan profesor se na ni otočil a řekl: „Já tu nejsem žádný farář.“ Babka naše stála, takhle tu stovku v ruce, vyvalila oči a řekla: „On nejni farář, vždyť sloužil mši!“ Protože právnicky vzato farář tam nebyl, neměl na to dekret.

Také si vzpomínám na obřady Květné neděle a průvod s kočičkami, který se u nás dělal v kostele pod kůrem, je tam takové falešné trojlodí. Procházeli jsme okolo, pan profesor šel první, nesl misál a předčítal ten příslušný žalm. Potom, při jeho pohřbu zaznělo v žalmu: „Vzpomínám, jak jsem putovával v zástupu, jak jsem je vodíval k Božimu domu, s hlasitým jásotem a chvalozpěvem v svátečním průvodu“, a mně se vybavila tahle scéna z Květné neděle v Liběšicích, jak jsme takto za ním šli a on nás vodíval tím Domem Božím.

3.1.2. Marta Lutišánová, dlouholetá varhanice v kostele v Levíně a Adam Lutišan, archivář

ML: V roce osmdesát šest jsme koupili na Levíně chaloupku, a začali jsme sem, tj. do Liběšic, jezdit na mši svatou v neděli s dětmi, se všemi šesti, a tak jsem vlastně poznala pana profesora Zedníčka. V kostele nás nikdy nebylo moc. Jezdili jsme tam na

kole, takže jsme byli jako takový menší peloton. Pan profesor pak posléze přišel na to, že by bylo jednodušší, kdyby jezdil do Levína on, a ne my za ním. A tak přijel jednoho krásného dne do Levína, tam je krásná rotunda Povýšení Svatého Kříže, a napsal barvou na dveře MŠE SV. NEDĚLE 10.30 a od té doby tam skutečně jezdil každý týden, takže docela i ta návštěvnost začala být i taková bohatší. Na to, že tam v té vesnici žije opravdu hrstka lidí, tak se tam začali sjíždět lidé i z okolí.

Pak nějak časem, ani nevím, jak k tomu přišlo, se mně zeptal, jestli bych nezahrála na půlnoční. Po letech tam chtěl zase obnovit půlnoční mši svatou a já jsem souhlasila. On sehnal, koupil někde elektronické varhánky, protože na ty původní varhany nebyl zpočátku vůbec přístup kvůli tomu, že se tady v pohraničí kostely často vykrádaly, tak ty postranní vchody byly zazděné, a dalo se tam vylézt jedině po žebříku. To jsem zas přece jen nechtěla riskovat. Na té první půlnoční byl plný kostel, sjeli se lidé z okolních vesnic, a pak už to zůstalo takovou tradicí, že jsem tam hrála každou neděli. Náš Adam s Prokopem Sousedíkem potom vybourali vnitřní zeď a dveře na kůr zas obnovili, takže se tam chodilo hrát opět na ty tři sta let staré varhany, ale muselo se ještě šlapat na měchy. To jsem měla vždycky problém někoho sehnat. Většinou můj nebožtík manžel šlapal, a když ho to přestalo bavit, tak v půli přestal, zrovna když jsem měla „zaděláno“ na nejlepší závěrečný akord, a povídá mi: „Já už jdu domů“ a varhany udělaly „tu du dum.“ Vždycky jsme se s panem profesorem domlouvali na příští neděli, co budeme hrát, a můžu říci, že jsem tam dobrých patnáct let hrála. Za čas se panu profesorovi podařilo získat nějaké peníze, a tak nechal ty varhany elektrifikovat, takže už jsem nebyla odkázána na nějakého dobrodince, který by mi šlapal.

Měla jsem tu čest párkrát ho navštívit i na faře v Liběšicích. Měl tam pozvaných plno dětí, protože jako první tam měl počítač, tenkrát v devadesátých letech. Kluci z Liběšic měli domluveno přesně, v kterou hodinu mají přijít. Bylo to obvykle v 14.00 a to jsem viděla na vlastní oči, že stáli před farou, ale nezatukali, byť by bylo za minutu dvě. Skutečně se jim tam věnoval, hráli tam všelijaké hry, učili se také na tom počítači a zas měl budík, ve tři hodiny zazvonilo, kluci řekli „na shledanou“ a odešli.

Mně tenkrát také hodně pomohl, také jsem psala diplomovou práci, už jsem to měla všechno „sesmolené“, ale kámen úrazu byl přepsat to. V té době jsme samozřejmě počítač neměli, tak on se nabídl, že u něj si to mohu psát. Seděl celou dobu u mě, protože to byla tenkrát ještě ta T602, a když jsem třeba nevěděla, nebo když se mi tam třeba u nějakého francouzského názvu nepodařilo pořad vkládat nějaké to přehlasované

písmeno, tak on na to přinesl veliký štos slovníků, a hledal tam přímo to slovo, jak to psát.

Mám doma dokonce jeho fotku, jak je v kostele v Levíně, to mohl být tak rok devadesát. Skutečně obětavě tam jezdil za každého počasí. Opatřil si kvůli tomu takový moped.

AL: Jemu se chlapi smáli, protože on třeba odměřoval do laboratorních odměrek, kolik tam má dát oleje. Pamatuji si jednou, to byl třeskutý mráz, jsme se sešli před kostelem, a mysleli jsme, že nepřijede. Byl takový mráz, že nikde se ani ptáček neozval, a najednou, zpoza kopce, se začala vynořovat postava. Byl obalený celý v igelitu, aby nezmrzl, na ruku měl pytlíky, na hlavě takovou žlutou helmu na sváření. A někdo pak v tom zimním tichu pronesl mrazivě: „Tak on fakt přijel.“

ML: Měl vždycky zajímavá kázání, plná vědeckého vyjadřování, a když přijel v takovém mraze tak o 10 minut později, tak povídal: „Omlouvám se za nepatrné zpoždění způsobené technickými problémy.“ On se tak vyjadřoval. Velice ráda na něj vzpomínám, na jeho zvláštní druh suchého humoru, zajímavá kázání a vůbec, že kvůli takové hrstce, pro takových pár lidiček tam opravdu, ještě ve vysokém věku, každý týden jezdil. Dvakrát do roka jezdil na dovolenou, nebo spíše na exercicie, na Bodamské jezero a vždycky přivezl nějakou specialitu, třeba dálkově řízený budík, to byla tenkrát rarita, prostě nějakou drobnost.

AL: Vzpomínám, když nás tenkrát pozval na meruňky, vlezl jsem na žebřík a najednou mně štípala včela do hlavy. A on zas, vědecky, říká: „A, to bude asi takzvaný medvědí komplex, máte takové tmavé vlasy.“ Hned vytáhl to žihadlo a dal pod mikroskop. „Vidíte vlastně, ona si ta včela vytrhne s tím všechny ty vnitřnosti, s tím žihadlem, ano.“ Mně tím pádem všechno přestalo bolet.

ML: Jednou mi říkal: „Paní učitelko, mám pro vás výbornou nabídku.“ Jestli nechci jet na pitvu. „Je tam opravdu úžasné prostředí, kachličky, klimatizace.“ Tak mu říkám: „Ne, to opravdu ne, asi by se mi neudělalo dobře.“ Takový zvláštní způsob humoru mu opravdu seděl.

Nebyl moc muzikální, ale dokonce se nechal nalákat, že bychom hráli to zpívané ordinárium, tak jsme pak celá léta hráli Břízu. Jednou jsem mu navrhla, že bychom

mohli zkusit i Ebena, a on mi pak řekl: „Já už se sem pomalu budu bát jezdit.“ Lidé tam na něj rádi vzpomínají, dokonce má pamětní desku v kostele v Liběšicích.

AL: S tou půlnoční mší mně napadá ještě jedna věc. On jednou takhle přišel a říká, že to uděláme jen tak pro nás, pro farníky, nebudeme se o tom nějak rozšiřovat. Jenže jedna osoba se zmínila zrovna matce starosty a starosta, pak si pamatují, že najednou vyhlásil rozhlasem: „Haló, haló, dnes se koná půlnoční mše v Levínském kostele.“ Také tam jezdily dětské tábory dětí z dětského domova, a tam přicházely na mši úplně zástupy, takže byl totálně plný kostel. Tam jindy tak osm lidí v kostele na mši, a teď plný kostel.

ML: A to pak bývalo skoro každou půlnoční, že ti lidé to brali jako místní tradici a vždycky bylo plno. Potom poslední léta to již odmítl, říkal, že bude jen v Liběšicích, protože to bylo opravdu náročné. Do roku 2006 jsem tam takhle hrála. Snažili jsme se ten kostel trochu vyzdobit, pan profesor pak z aktovky vyndal Jezulátko, a tím byl betlém hotový. O velikonocích zase vytáhl z kapsy takovou malou pletenou pomláztičku a řekl: „Opravdu lituji, ale musím. Hody, hody, doprovody...“

Nepodbízela se, ale zároveň by lidem nejspíše nedokázal nic odmítnout. Byla to pro něj docela oběť. Každou neděli, jednu mši měl v Liběšicích, a pak hned jel sem nahoru do Levína. Předtím, když jsme se tam přistěhovali, tak tam jezdil takový staříčkový pan farář z Úštěku, P. Korvas, ale tak jednou za tři neděle nebo za měsíc. Pak tam nebyly bohoslužby skoro vůbec a až s paterem Zedníčkem se to obnovilo. Ten kostel je teď také hodně opravený. Když jsme tam poprvé přijeli, tak omítka se loupala, to bylo ještě z dob snad od Němců, nyní je to krásně vybělené, opravené. Akorát nějaký nadšenec přetřel i ten nápis cyrilicí, snad nejstarší nápis u nás. Ale to nebylo za patera Zedníčka, to byl jiný administrátor. Za něj se opravila střecha kostela v Liběšicích, z peněz co dostal za překlad kodexu církevního práva. Říkával potom někdy, že má ten kodex na střeše.

Také zavedl dětské mše, takže se *Věřím* zpívalo celou řadu let z Hosany nebo něčeho takového.

AL: Bylo potom vtípné, že jsme časem povyrostli, ale ty dětské mše byly pořád. Představte si tu situaci, že tam chodil profesor Sousedík a říkal: „Prosím za své kamarády a za své rodiče.“

ML: Paní Sousedíková mi pak říkala: „My bychom mu chtěli naznačit, aby od tohoto dětského ordinária upustil, ale jediná osoba, která mu to může tlumočit, jste vy, jako varhanice.“ Tak bylo vidět, že reagoval, ale alespoň jednou měsíčně si stejně tuhle dětskou mši zařadil. A když tam už bylo hodně takových pánů šedovlasých, takoví intelektuálové z Prahy se tam scházeli, pořád říkali: „Prosím za své kamarády.“

Vždycky jednou za rok tam měl na dovolené z Francie nějakého kněze, takže sloužili vždy spolu, částečně francouzsky a česky. Profesor Zedníček uměl perfektně francouzsky.

Byl oblíbený i u dětí, měly ho rády, ale zároveň z něj měly respekt. A to platilo nejen u dětí, ale i u farníků. To bylo na půlnoční v Liběšicích, a chudák pan Hruban tam jel až z Lovečkovice, ale přijel o pět minut později.

AL: A pak příští týden říká: „Já tam bouchám na vrata, a byly zavřené.“ Pan profesor ještě říká: „No, já tam byl uvnitř, já to slyšel, že jste bouchal. Myslel jsem si, že jste to byl vy, ale přesto jsem neotevřel.“

ML: Takže si za těmi svými zásadami skutečně stál, ale jinak příjemný člověk. On byl v Liběšicích od roku 1961/62. Pater Helikar vždycky říkával: „Ano, Liběšice, my tomu říkáme *Murarikovo*“, jako zedníček, z latiny. Pravidelně chodil fandit místnímu manšaftu na fotbal, takže i u místních byl hodně oblíbený, a když potřebovali něco sepsat na úřad, nějakou právní radu, tak šli za ním. To už je let, co kluci z liběšické školy objevili, že v zrní, co se sype ptákům do klece, je něco z toho marihuana, konopí a pěstovali si to bohabojně na školním pozemku. Pan profesor mi to potom vyprávěl s takovým až lišáckým úsměvem, že se musí o ně zasadit, aby z toho neměli nějaký problém, ale bylo vidět, že ho to těší, jak na to kluci vyžráli.

AL: On se nebál ani za toho tvrdého komunismu. Vzpomínám, možná to není relevantní, že když komunisté převzali píseň *Dominiku, niku*, kterou původně napsala jistá francouzská řeholnice, tak on s nimi vedl spor o autorská práva, ani nevím, jak to dopadlo. Jeden můj známý kněz mi říkal: „Pamatuji si, jak se k Zedníčkovi řítíl církevní tajemník, všichni se ho báli, že ano, církevní tajemník, dosazený komunisty, a říká: ‚Pane kolego, atd.‘ A on mu ani ruku nepodal a řekl: ‚Ne, ne. My jsme spolu ovce

nepásli.‘ Měl takovou svoji hrdost. Proto si ho také vážili kluci bohoslovci a říkali: „Ten je správněj, ten se prostě nebojí.“

ML: Do Levína jezdil vlastně až do své smrti. Pan Hruban jel pro něj, že ho tam odveze, on mu neotvíral, byl už asi omdlený, takže potom pan Hruban volal sanitku a během asi měsíce pak pan profesor zemřel. Takže až do své smrti tam opravdu jezdil sloužit.

3.1.3. J. M. can. ICLic. Mgr. Martin Davídek, kanovník kolegiální kapituly u sv. Štěpána v Litoměřicích, student a pozdější blízký spolupracovník Miroslava Zedníčka

Já začnu jednoduše, pan profesor byl genius a podivín. Poznal jsem ho vlastně na KTF poprvé v roce devadesát, když jsem tam přišel na nějakou přednášku dálkařů ke svatému Vojtěchovi, a on tam vystoupil. Byla to fantastická přednáška, říkal jsem si, co je to za člověka, ale zároveň mě napadlo: ten je teda nějaký pěkně nebezpečný! Což byl. Byl to tedy právník ostrý jako břitva. Později jsem se dozvěděl, že se mu přezdívalo i „dusič dusičů“, protože i ti, co studenty dusili, tak když zkřížili meče s ním, tak byli zdušeni.

Pak když už jsme ho měli na magisterské studium, poznal jsem několik zajímavých charakteristik. Předně nemluvil moc nahlas, což mi nevadilo, já jsem seděl v první lavici, ale zezadu chudáci neslyšeli. Víím, že jeden kněz, pater Sedláček, mi říkal, že pan profesor přišel poprvé do třídy a řekl: „Studenti, já nikoho od zkoušky nevyhodím!“ Pak se nadechl a dodal: „Umí-li na výbornou.“ A takhle to začalo. Jeho přednášky byly velice fundované a na té úrovni, že jsme se opravdu snažili všechno si napsat, pamatovat, atd. Hodně navazoval na předchozí legislativu, kterou jsme ovšem my neznali, takže jsme vpadli do práva rovnýma nohama. Ale nebylo to špatné, člověk se časem zorientoval. Navíc měl jednu vlastnost, že do té výuky propašoval, lépe řečeno prosadil, aby se studenti učili nejdříve teorii práva. To byl jeho takový projekt.

Další věc byla zajímavá pro mě, když jsem byl mezi čtvrtým a pátým rokem studia. Tehdy jsem měl za úkol v Praze na fakultě, v semináři organizovat ekumenickou konferenci, to mě tehdy pověřil rektor semináře, pater Slavík, Michal. Během té konference jsem vezl nějaké delegáty ještě na večeři a předjel mně nějaký kluk na motorce, udělal takovou myšku, zahlédl jsem ho ještě ve zpětném zrcátku. Zkrátka jel rychle, škrtl stupačkou o obrubník, vyletěl z té motorky a já jsem měl na krku obvinění

z těžkého ublížení na zdraví, protože si tehdy zlomil klíční kost. Tohle se mi stalo jeden večer, a druhý den ráno, úplně vyřízený, co mám dělat, jdu a potkám pana profesora. Říkám mu: „Já bych vás teď potřeboval.“ A okamžitě bylo vidět, že ho to zaujalo, co se děje, tak říkám, že mám tuhle záležitost a on nato: „No, pane kolego, podívám se na to.“ A skutečně, pak následovala ještě řada měsíců, kdy jsem chodil na výslechy a vyšetřování, a tam se dokázalo, že na úseku, kde byla předepsaná padesátka, ten kluk tam jel sto dvacet. Stejně jsem byl obviněný, ale nakonec se stíhání zastavilo. Zajímavá věc ale byla, že když jsem pověřil advokací pana profesora, tak on se tam šel na ty vyšetřovatele podívat, a vím, že u nich zavládlo zděšení, když ho viděli.

On působil velmi nenápadně, když jsem ho viděl poprvé, tak jsem ani nevěděl, že je kněz, nikdy nevystupoval v kolárku, ale většinou měl vždycky kravatu, sako, a to dosti tmavých barev, nebo takové hnědé manšestrové sako, taková levná barva to byla, ale on v tom chodil docela často. Takže to byl takový můj první zážitek, docela jsme se spřátelili, jak jsem s ním tuhle svoji kauzu dával dohromady, což ale neznamenovalo, že by mi u zkoušky cokoliv odpustil, to vůbec nehrálo roli. Zrovna v té době přešel pan profesor na fázi, kdy se zkoušky dělaly písemně. On měl několik takových fází, jak jsem se dozvěděl, někdy zkoušel ústně, někdy písemně, a my jsme byli právě ty ročníky, kdy přešel na tu písemnou formu, takže to bylo dost náročné.

No, a samozřejmě už jenom ta zkouška, když tam seděl celý ročník, to jsem u žádného jiného profesora nezažil, tam byste slyšeli bzučení mušky, a já nevím, co všechno, špendlíček mohl padnout. Naštěstí nám nedělal to, co minulým studentům, že by každý měl mít na stole občanku ve správném úhlu a on chodil a kontroloval a říkal: „To nejste vy.“ „Ale jsem to já.“ „To přece nejste vy, ale pouze vaše podobenka. Odchod, není dostatečně právně připraven.“ Takový to byl pedagog.

Všiml jsem si, že když se jednalo o bohoslovce, který neměl určité předpoklady k tomu, aby dobře vykonával kněžskou službu, pan profesor ho dovedl odhadnout a vhodně přesměrovat, aby usiloval o jinou dráhu, než církevní. Udělal to vždy tak nenápadně, že to málokdo postřehl, ale s odstupem času vidím, že vždy k dobru církve, protože s těmito „odkloněnými“ osobami by s vysokou mírou pravděpodobnosti byly problémy.

Když už jsem měl za čas za sebou zkoušky, říkal jsem si celkem, že pana profesora už moc neuvidím. Nicméně v roce 2002 jsem nastoupil k litoměřické katedrále jako kaplan, a byla řada věcí, s nimiž jsem pana profesora šel navštívit. A to byl úplně jiný

člověk než na té fakultě. Tam jsme se mohli hrůzou úplně zbláznit, ale když jste se s ním potom domluvili a přišli, tak to byl opravdu úplně jiný člověk. To vám otevřel, byl laskavost sama. Ale měl své podivnosti.

Když tedy člověk zazvonil, tak následovaly pootevřené dveře, škvírka, zámeček, podíval se, aby zjistil, kdo to je. Dosti totiž věděl, že je sledovaný, ještě za totality, a měl neustále takové zvyky, které bychom mohli nazvat až paranoidní nebo super-paranoidní. Pane profesore, omlouvám se, ale vím, že on by řekl: „Jen pokračujte!“

Byl výpomocným duchovním pateru Jaroslavu Střížovi. Jednou mi pan profesor říká „Pane kolego, nemyslíte, že pan magistr Stříž je tak trochu blázen?“ Já říkám: „Pane profesore, já nevím.“ „No, vědět nemusíte, nejste odborník v oblasti psychiatrie.“

Když se tedy přesvědčil, kdo stojí za dveřmi, tak ho pan profesor vzal dovnitř, ale hned za dveřmi té fary, která byla chudinká, on tedy žil velmi jednoduchým, prostým životem, i bylo vidět, že mu moc ani tu faru nikdo neuklízí, jste si museli vzít takové gumové galoše, které měl z pitevny. Takže jste si tedy nasadili galoše, takové bílé, opravdu z pitevny, když to byly dámy, tak dostaly návleky, a uvedl vás do místnosti plné knih, kterou měl hned vpravo za dveřmi, tam jste se posadili a on vždycky přinesl nějaký čaj. To byla většinou taková prosklená nádoba, kde jste mohli vidět ty různé ingredience, co tam plavaly. Člověk si říkal, no, to může být čaj, ale může to být také cokoli jiného. Pan profesor měl totiž za farou malou zahrádku, kde leccos pěstoval, a různě experimentoval. Když byl mladší, tak na to měl více sil, potom ke stáru bylo vidět, že už mu ta zahrádka zarůstá, že už na ni nestačí.

Vždycky se pak rozvinul zajímavý rozhovor, který zpravidla netrval tři minuty, ani pět, ale já jsem už věděl, že když zajdu navštívit pana profesora kolem třetí hodiny, že před osmou neodejdu. On skutečně s tou návštěvou důkladně rozebíral ten právní problém, předtím bylo nějaké obecné povídání, kdy si dělal typologii lidí, čili to jste seděli, a nevěděli jste, z které strany co přijde. Pan profesor tak získal komplexní obraz té určité osobnosti. Pak si vzal tu kauzu, ten dokument, prohlížel si to, pak si vzal lupu a zkoumal podpisy, zkoumal ten dokument, zkoumal papír, zkoumal jeho gramáž a já už ani nevím co všechno. Zkrátka provedl naprosto komplexní výzkum a pak řekl: „Pane kolego, budeme psát.“ Napsal se dopis, ten se odeslal, a pak pokračovala ta část, kde si tak leccos dojasňoval. Většinou se pak velice srdečně rozloučil a člověk už se těšil na další setkání.

Charakteristický byl jednou věcí, ale to bylo až sympatické. On žil opravdu asketickým způsobem života, ale jakmile se jednalo o nějaké ženy, kterým bylo potřeba

pomoci, tak měl srdce na dlani. Takže jsem vždycky litoval, když nějaká dáma byla s nějakým mužem ve sporu, tak jsem si říkal, že on nemá šanci. Pan profesor ale tipnul, když se jednalo o nějakou hysterku, nebo něco takového bláznivého, tak uměl velice tvrdě a pevně zasáhnout. Vím, že jednou v nějaké kauze zastupoval mého známého, lépe řečeno jeho maminku. Zvonil telefon, ten můj známý ho vzal a říká: „Mami, volá ti pan Zedníček.“ A v telefonu se ozvalo: „Pro vás pan profesor Zedníček!“ Ten člověk, jak seděl, tak se postavil do pozoru, jenom slyšel tu autoritu. Už je to asi pět, nebo sedm let, co se tohle stalo, a ten člověk si to s hrůzou pamatuje doděť. Velice horoval i pro jáhenky v církvi, ale ne, jak je chápeme my, ve smyslu zasvěceného života a kněžské služby. Zpracoval v tom smyslu i jeden odborný článek. Zamýšlel se i nad potřebou zvláštních úřadů, vyhrazených trvalým jáhnům či právě jáhenkám.

Byl také známý tím, že dokázal pomoci velké spoustě lidí, kteří přišli a řekli, že mají nějaký problém. Nejlepší na tom bylo, že když přijdete někam s nějakým právním problémem, tak většinou víte, že už vám jedou peníze, jen sáhnete na kliku. U něj to bylo všechno zdarma. A to byly kauzy, že by se člověk nedoplatil. Vím to z toho důvodu, že tady také nějaké ty kauzy mám, protože tamhle ten počítač, co hučí, tak to je poslední počítač profesora Zedníčka, ten jsem po něm zdědil. A ledničku mám také, a pračku také po něm. Když zemřel, tak se to odvezlo a pak mi to tu nechali.

Ty moje vzpomínky na něj jsou mnohovrstevné, jednak tedy z tohoto období 2002–2003. Když jsem potom nastoupil do farnosti, měl jsem jednu věc, a to nájemce. Potřeboval jsem se s nimi rozloučit, protože neplnili smluvní podmínky. Nechal jsem jim ještě rok na to, aby opravili střechu, jak se zavázali mému předchůdci. No, oni za mnou přišli asi tři neděle před koncem toho termínu, že chtějí podepsat, aby se to teprve začalo dělat. Já říkám, že to ne, podívejte konec. Kdyby náhodou přišli hned zkraje, tak jsme se domluvili, ale takhle to nešlo. Pak jsem až časem zjistil, že to byla jejich finta, oni chtěli střechu překládat taškami a stavební technik mi pak říkal, že tam má přijít plech, při tomhle úhlu sklonu střechy. Tak jsem se s nimi musel rozloučit, nicméně potreboval jsem to právně připravit. A tak jsem zajel za panem profesorem Zedníčkem a on to velice dobře rozebral. Měl velký přehled o těchto věcech.

Ještě k těm podivnostem – bylo vidět, že je z určitého období, určitého času. Jak jsou dnes moderní věci, třeba při té zmiňované kauze s motorkou, tak mi říká: „A co to bylo za typ stroje, kde to mělo brzdu? To víte, já jsem jezdil s pérákem.“ V podstatě do toho tahal věci třicet, čtyřicet let staré, ale tím mě trochu tipoval. Samozřejmě, že ty nové

technologie moc dobře znal, ale spíše to tipoval. Když v těch právních věcech vždycky někdo přišel s něčím novým, tak na to on jen řekl: „No, ono to tak nové zase není. Již institut římského práva znal ...“ To, jak my většinou podléháme tomu myšlení, že je všechno nové a že to tu ještě nebylo, je nová nálepka téhož, co tu bylo po staletí. A on věděl, že vymyslet opravdu něco nového je strašný problém. Uvedu příklad: v Liběšicích najednou začalo jezdit více aut. A tak lidé přemýšleli, že se nějak zvýšil provoz a pan profesor se nad tím zamyslel a říká: „Ne, ne, to dělá GPS. Tady ukazuje kratší cestu na Roudnici.“ To bylo i v otázce techniky.

Pan profesor měl tu jednu místnost, kam bral návštěvy, které moc neznal, a potřebovaly nějakou konzultaci. Když už vás více znal, tak vás vzal do místnosti na druhou stranu v přízemí. To už měl pro takové bližší přátele, protože tam měl počítače a tam také k němu chodily děti na výuku. Učil je všechno možné – německy, francouzsky, anglicky, všechny možné obory přírodních věd. On doslova jako otec vycvičil celou generaci těch místních dětí po všech stránkách. Měl také docela dobře zpracovanou jednu věc, věděl, že děti si potřebují hrát, takže na těch počítačích měl různé hry. A tu spoustu CD jsem po něm zdědil já. Ty všechny objednával a děti se samozřejmě těšily, protože tehdy počítače v rodinách moc nebyly a on klidně od nějakých osmdesátých let měl první počítač. A krom toho, že vyučoval a kompletně připravoval, tak si děti k němu chodily také hrát a přitom si on dělal typologii, koho která hra baví, co by bylo pro koho vhodné, koho kam rozvíjet atd. Takže dnes řada těchto dětí jsou velmi úspěšní lidé, protože pan profesor Zedníček je připravil na celoživotní role. Ale že je kněz, že slouží v kostele, to tahle mládež nevěděla, to šlo mimo ně.

To byla osobnost, která kněžství vnímala jako jednu ze svých odborností. Čili někdo je základně kněz a pak třeba ještě něco k tomu, ale někdo zase vnímá to kněžství jako jednu ze součástí své odbornosti. Nemohu říci, že by to nebyla kněžská duše, právě naopak a hluboce, právě v těch skutečích milosrdenství, protože on se postaral o lidi, proti kterým byl celý svět, v ten daný moment, ale pan profesor jim řekl: „Já bych si vás troufl hájit.“ Byl to člověk, který se ujímal těch nejchudších a nejopuštěnějších s tím, že z toho nic mít nebude. Nesnesl ale, aby mu někdo lhal. Když se ujal kauzy, tak ten člověk musel vysypat, co jak bylo, kam to bylo, o co šlo, jaké má slabosti, z jakých důvodů, jaké má motivy, atd. Když si to pak zvážil, všechno zvážil, tak řekl: „Tak tohle budeme hájit.“ Ale jakmile zjistil, že tam něco někdo zatajuje, že to není nějaké zrovna

čisté, nebo jsou u toho nějaké zvláštní motivy, to byl striktní a okamžitě celou věc ukončil.

Co se týká té přípravy, tak to bylo kouzelné, protože já jsem třeba křtil paní Bočkovou i oddával. Ona také patřila mezi ty „jeho děti“, které na tu faru chodily. Pan profesor mi jednou volal a říká mi, jestli bych ji nepokřtil. Já říkám: „Pane profesore, vždyť vy jí připravujete.“ „No, víte, já nekřtím, já nepohřbívám!“ To je něco, jako kdyby vám ten, který vyučuje kuchařství, a ví o kuchyni úplně všechno, řekl: Já nevařím. Tohle byla taková jeho zvláštnost. On to znal všechno perfektně, vědecky podloženě, ale prakticky na to byli jiní. Tak potom, když jsem tu paní křtil, psal jsem do dotazníku, jak dlouho trvala příprava na křest. A trvala třicet let. Tak dlouho trvala důkladná příprava na křest u pana profesora.

Potom tedy v roce 2005 jsem se vrátil z děčínské farnosti sem do Litoměřic, jako sekretář biskupa Posáda a pan profesor mu samozřejmě velmi pomáhal, to bylo jasné, znali se také z fakulty. Krom těch odborných věcí jsem byl i takový emisar, když pan biskup potřeboval nějaké listiny doručit, tak jsem samozřejmě sedl do auta a jel jsem je panu profesorovi donést. On si je prostudoval separátně, nevím, co to bylo, zároveň jsem se vždycky zdržel několik hodin, a tam bylo vidět, že on si velice rád povídá. Přece jen studenti na fakultě se ho báli, a těch návštěv tam také tolik neměl. Když za ním někdo přišel, tak většinou proto, že byl v nějakém maléru a potřeboval z toho vysekat. Ale aby si s ním opravdu někdo přišel sednout s tím, že žádný malér zrovna nemá, tak to byl velmi vděčný.

Vyprávěl pak o spoustě věcí, třeba, a to si myslím, že by jistě mělo zaznít, a zejména v téhle práci. Měl velice blízko k trapistům, nebo k těm řádům, které mají víceméně uzavřenou spiritualitu, kamaldulští mniši a podobné, víceméně toho benediktinského typu. Vyplývá to i z té spirituality přísného mlčení. Dokonce se snažil, aby sem do diecéze, nebo vůbec do České republiky, přišly Betlémské sestry, nebo poustevníci. K poustevničení měl vyloženě kladný vztah, takže se mu líbilo, že když v takovém společenství někdo zemře, tak mu na hrob dají jednoduchý kříž a napíší tam „trapista“ nebo jiný příslušník těchto opravdu přísných řádů. Myslím, že to vyplývá také z té spirituality graciánovské. Jako ti staří právníci středověku, kteří byli na prvním místě mystici, uzavření studovali a pronikali do těchto hloubek. Jemu to bylo nadmíru blízké. Víím také, že občas jezdil přednášet do Švýcarska, právě do těchto velice uzavřených komunit.

Příchod Betlémských sester připravil, dá se říci, na úrovni duchovní, a říkal, že to nemusí být hned, může být v horizontu desítek let, ale měl to jako vizi, aby sem přišly a působily. On uměl pronikat hodně věcí do dálky, zvláště ty, které by se v budoucnosti mohly zdárně realizovat. Věděl, že na to není momentálně čas, ale připravoval ten prostor, připravoval budoucnost. Často, když jsme tak povídali, tak mi říkal některé věci, kterým jsem tehdy úplně nerozuměl, ale potom, když se něco z toho začalo dít, po pár letech, došlo mi, že tak tohle on myslel. Velký vztah měl k také k jezuitům. Není divu, když se na jejich rezidenci se díval z fary několik desítek let, tak jejich spiritualitu také hluboce promýšlel.

Jezdil jsem k němu tak jednou za měsíc až do roku 2008, kdy jsem odjel na studium do Říma, protože jsem kanonistiku také dělal. Musím říci, že jeho překlad kodexu, který vytvořil, došel v Římě takového ocenění, že když jsme např. četli z kodexu v italštině a profesor se nás zeptal na znění v latině, italština tam přece jen měla oproti latině odchylky, někteří měli problém. Ale Zedníček to přeložil tak přesně, tak jak to bylo v latině. To byla kněžská generace, která nejen latinsky sloužila, ale i perfektně mluvila. Pro nás je to dnes problém, ale oni se tím vyjadřovali, podobně jako my dnes anglicky. Já dneska také vím, co on se nějak pokoušel naznačit, že samotný překlad je problematický ještě v jedné věci. On tu právní terminologii během překladu v podstatě vytvářel, protože překlad předchozího kodexu z roku 1917 do češtiny neexistoval, a měl s některými termíny problémy. Až později jsem se v Římě dozvěděl, že problémy oprávněné, protože ten kodex sestavovalo několik týmů, které samy nebyly schopné se dohodnout na jednotné terminologii, aby např. to, co je v knize II., sedělo s knihou VI. A on na tyto věci přicházel. Proto si také ocenění *Právnick roku*, udělené na sklonku jeho života, za rok 2011, velice vážil a chápal ho jako nejvyšší ocenění svého života, kariéry právníka.

Spolupracoval na mnoha věcech, do kterých člověk až tolik neviděl, byly to zvláště různé překlady. Víím, že v Doksanech měly sestry nějaké spisy, myslím, že i latinské mystické spisy, středověké, a on jim je pomáhal překládat.

Snažil se také nějakým způsobem fungovat v kostele v Liběšicích, ale při své strohosti ten kostel v podstatě změnil na pitevnu. U něj také pitevna, to byl takový jeho majstrštyk na přednáškách. Vždycky se těšil, že tam studenty vezme, takže v rámci studia se chodilo do pitevny. Obvykle prohlásil: „To je zajímavé tělo, které pitváme“ a zároveň s tím si opět vytvářel typologii studentů, kdo se jak bude tvářit, kdo bude mít

vědecký zájem o lidské tělo a kdo naopak se bude hroutit. U kněží je to důležité, protože se setkáváme s mrtvými, pohřbíváme, musíme udělat tomu zemřelému křížek, nebo se jen přiblížit k umírajícím lidem, takže to má své odůvodnění. U něj ta pitva byl opravdu majstrštyk, a jak dělal medicínu (neměl z ní nakonec žádný titul, ale měl pouze studium), tak v rámci forenzního lékařství se tím aktivně zabýval. Takže i na fakultě potom na čas měl semináře forenzního lékařství (od roku 1977) a soudní praxe, což se mi hodilo na Lateránu, když jsem chodil na přednášky z *Medicina Legale*, tak nás velmi přesně dopředu instruoval.

Co se tedy týká jeho působení v kostele, tak např. říkával: „Pokoušel jsem se dělat 258. evangelizaci liběšické farnosti.“ Ale on to dělal jak vědecké pokusy. Je to rozdíl asi jako když vaří kuchař a vaří chemik. Když tam přijde farář, bude se usmívat, řekne: Tak co Franto, jak se ti daří, už tolik nepiješ – tak tomu lidé budou rozumět, ale tohle byl prostě pan profesor.

On při pokoncilní reformě ten kostel v Liběšicích tak dokonale zreformoval, že byl vyprázdněn, a to jak od předmětů, tak i od lidí. Je pravda, že v našem kontextu je pastorace v těchto krajích velice obtížná, ale v jeho podání to bylo ještě podivínštější. V liběšickém kostele byla velká vlhkost ve zdech, proto měl podél stěn rozestavené nádrže se solí, které měly odčerpávat vlhkost. Připadali jste si tam spíše jak v chemické laboratoři, než v kostele, než v chrámu Páně. V sakristii měl každý ten liturgický oděv, paramentum, zabalený v takovém igelitovém obalu. Na dveře kostela, když jedete kolem autem, tak jsou tam, myslím, že dodneška, veliká, barvou napsaná čísla na dveřích: „8.30 NE MŠE SV.“ Takže s estetikou se tam moc nezabýval, bylo to spíš, jako když armáda na ústupu někde napíše „ZDĚS MINY“.

Na tomto případě by se dalo přesně ilustrovat, jak silná byla u něj ta spiritualita, o které jsem mluvil a která se projevila právě na vyčištění tohoto kostela. On i při korespondenci využíval tento právní princip *s minimálním efektem maximální účinností*. Stačila tři, čtyři slova, ale ta měla takovou váhu, že je člověk bez dalších diskuzí přijal. Ale v té farnosti tomu lidé moc, chudáci, nerozuměli.

Zajímavé bylo, že když mi pak do Říma napsala paní Bočková, že pan profesor (on mu nikdo jinak neřekl) skončil tady v nemocnici s mrtvicí, a že už se blíží nebi, což jsem se pak dozvěděl i od pana biskupa, tak zrovna začínala v Římě kardinálská konzistoř a Dominik Duka si jel pro „kardinálský klobouk“. Byl tam i kardinál Vlk, tak jsem jim říkal oběma, že pan profesor umírá. Oba páni kardinálové teda měli velký

zájem a s tím, že pan profesor umírá, šli na audienci k Benediktu XVI. To jsem si říkal, že je to opravdu takový majstrštyk života, že dva nejvyšší představitelé naší církve na něj myslí a jdou na návštěvu k papeži. To myslím, že by někde mělo být určitě zapsáno.

Náš pan biskup Baxant si pana profesora nesmírně vážil, a dokonce uvažoval o tom, že by mu mohl být udělen monsignorát. Takový byl dojem i v Římě v Nepomucenu, ale když už, vzhledem k němu, tak nikoliv kaplan Jeho Svatosti, ale rovnou papežský prelát. To by se prý v Římě na kongregacích divili, proč osmdesátiletému profesorovi dávají kaplana, když má takové úspěchy a celoživotní praxi. Tak jsem byl vyslán, opět jako emisar, za panem profesorem, jestli by eventuálně takovou poctu přijal a on říká: „Tak k mým titulům by se to slušelo. Ale doufám, že po mě nebudou chtít, abych nosil ty barevné textilie.“ Zadrhlo to na jiné věci, protože on byl knězem brněnské diecéze, a bylo stanoveno, že asi jen deset procent kněžstva na diecézi může dostat toto ocenění. Nynější papež to již zrušil. Jednak tam měli tedy v Brně plno a jednak bylo také obecně známo, že pan biskup brněnský s panem profesorem neměl také úplně vyřízené účty. Zřejmě v nějakých kauzách pan profesor aplikoval svou silnou převahu, abych to řekl kulantně. V podstatě všichni biskupové byli jeho žáci, nějakým způsobem.

Na Levíně, kde ho teď zastupuji, působil také řadu let. Je tam krásná barokní centrála, velmi barevná, a tak i tu začal také velice úspěšně redukovat na pitevnu. Což úplně nešlo a dneska už se to zas vrací k původnímu. Podobně jako kostel v Liběšicích, kde lidé chtějí přijít do kostela a vidět nádheru. Jsou duše takové, které touží po strohosti, ale není jich tolik. Pan profesor tedy tu strohost aplikoval. V roce 2012 jsem tam začal jezdit, po návratu z Říma, to už byl tedy po smrti a po panu profesorem tam zůstal obětní stůl, který se do toho barokního interiéru vůbec nehodil, jako pěst na oko. Tak říkám: „Musíme tady mít tohle?“

„No, on ho sem dal pan profesor.“

„Tak víte co, já budu u hlavního oltáře.“

„Je, my to tak rádi vrátíme nazpátek.“

V tom prostoru, který je nějak koncipovaný to prostě byla estetická „pumelenice“. Pan profesor také málokdy sloužil s liturgickým náčiním kovovým, ale většinou měl jednoduché nádoby, z důvodu, aby to nikdo nechtěl krást. On byl neustále ve střehu, kdo co kde „šije“, kdo co kde chystá, určitý typ paranoi tam mohl být, určitě dědictví komunismu. Stačil telefon a hned se bál, „cvakli – necvakli.“ Už poslouchal, jestli

cvaknulo ve sluchátku, jestli už je záznamové zařízení někde zapojené a to bylo pořád takhle.

Byl pohřben do rodinného hrobu na Moravě. Když jeho sestra zjistila, jak zde byl ctěn, tak toho litovala, a výsledek byl ten, že nakonec obec instalovala tu pamětní desku, kterou v kostele má. Přemýšleli jsme, jak to udělat, protože té vesnici pomohl za ty desítky let neuvěřitelným způsobem. On měl řadu oddělených sfér, něco jiného bylo studium na fakultě, něco jiného byly kauzy, které řešil, něco jiného byli jeho přátelé, něco jiného byly děti, které učil. Měl spoustu takových polí a někdy se ti lidé dostali z jedné kategorie do druhé.

Vyprávěl mi jeden kněz, že jako bohoslovci jeli s profesorem Zedníčkem někam vlakem, který byl takový plnější. Jeden vagon byl pro matky s dětmi a on prohlásil: „Jdeme tam.“ Po chvíli přišel průvodčí, že je jde vyhodit a pan profesor začal s ním vést debatu, která skončila tak, že po deseti minutách se průvodčí rozplakal a omlouval se panu profesorovi, že už to víckrát neudělá. Takže on dokázal toho ajznbónáka drsného rozplakat, že už to víckrát neudělá. Studoval psychologii, takže to bylo psychologicky výborně zpracované.

Velice rád včelařil. Jednou prý do kostela vletěla nějaká včela, on přerušil bohoslužbu, a teď vykládal, že je to královna a celý kostel, ono tam lidí moc nebylo, musel královnu vyprovodit z kostela někam do trávy. No, on na to asi stejně někdo šlápnul, po mši.

Třeba jsme se ho ptali:

„Pane profesore, měl jste půlnoční?“

„No, měl.“

„A byl jste v kostele?“

„Byl.“

„A byl tam někdo?“

„No, nebyl, já jsem to nikde neinzeroval.“

Dodneška se například nenašla monstrance. On důkladně ukryl monstranci liběšické farnosti, ale myslím tak důkladně, že ani minohledačkami to není možné objevit. Ona někde bude, ale řádně zabezpečená. Víím, že on byl schopen si uvědomit, že ji budou hledat i s touhle technikou, a vymyslet odstínění.

Když jezdil na Levín nebo tady po okolí na takovém svém mopedu, tak v zimě byl celý zabalený do igelitu. Vypadalo prý prazvláštně, když se v nějakých pláštěnkách

a gumových cosi, přihnal pan profesor. Dodneška také když otevřete zpovědnici v Liběšicích, tak jsou tam nalepené igelity, na těch zpovědních deskách, což měl proti prskání. Měl také vypočítáno, kolik bacilů v jednom prsknutí je. Ono to sice mělo minimální efekt, ale to byly takové jeho podivnosti.

Jak jsem říkal o těch návštěvách a čaji, pak jste museli na záchod, že. Ale to nebylo tak jednoduché, jít u pana profesora na záchod, protože člověk musel jít chodbou v přízemí na faře, šlo se doprava a tam byl záchod. Jenže i ten záchod byl také překryt nějakým igelitem, teď jste se do toho museli dobýt, bylo to takové dosti děsivé. Myslím si, že jsem nebyl jediná návštěva, která tohle musela podstoupit, a bylo to až takové hororové. Na faře v přízemí vlevo skladoval všechny své počítače, takže jste tam měli takovou až přehlídku techniky, od osmdesátých let do současnosti.

Jednou jako bohoslovec, to mohl být rok tak devadesát devět, dva tisíce, jsem byl ve strahovském klášteře, v bazilice a byla slavná mše svatá. Premonstráti byli u oltáře, plná bazilika lidí a vzadu stál pan profesor. Říkám mu: „Pane profesore, proč nejdete koncelebrovat?“ On mi odpověděl: „Neshledávám důvod ke koncelebraci.“ Když mu někdo řekl „otče“, odvětil: „Nejsem si vědom paternity vůči vaší osobě“, nebo: „Nejsem si vědom, že bych na vás uplatnil svou plodivou sílu.“ To byly takové jeho zlaté věty.

Nebo mu také přišel dopis a tam bylo napsáno *pan Zedníček*, nebo *Dr. Zedníček*, přeškrtnl to a napsal: „Tento člověk zde nebydlí.“ Ani nechtěl, aby se mu říkalo „pan farář“, on byl vždy výpomocný duchovní a důsledně na tom trval.

Přišel velmi záhy o oba rodiče, kteří zemřeli na infekční onemocnění, se sestrou byli vlastně vychovávaní odděleně v nějakých příbuzenských rodinách. A tak, jak to bývá, že tyto věci se zapisují do duše velmi hluboce, tak proto na hygienické věci a na tyto záležitosti dbal. Ona ta sestra, potom, když viděla, co on tam v Liběšicích všechno vykonal, tak říkala: „Škoda, že jsem to nevěděla, to bychom ho bývali pochovali zde.“

Jinak zastupuji na Levíně, tam byly některé věci dost obtížné. Pan profesor, jak již víte, říkal: „Já nekřtím, nepohřbívám.“ Nakonec, když manžel paní, co mu tam hrála několik let na varhany, v hospici zemřel a ona za ním přišla, tak jí řekl: „To já nedělám, nezlobte se.“ Nakonec tam ta paní přestala hrát a jejího manžela jsem pochovával já, přímo tam, na Levíně.

Byl jinak výborný profesor, ale pastýřsky nebyl rozvinut. Měl zvláštní způsob pastorače, takový vědecký. Jedna věc teda, snad to mohu říci, nic tajného, ohledně dětí,

co k němu chodili na faru, že se jich, jako dětí, komunisté ptali, jak se k nim chová. Testovali, jestli tam nejsou nějaké úchylné věci. I takhle to oni zkoušeli a registrovali velmi přesně, kdo tam chodí. Pan profesor byl na tohle opatrný, nic moc náboženského jim v tom smyslu neříkal, takže spíše odborně. V tomto byl velice decentní, aby nějakým způsobem neovlivňoval. V téhle době se zkoušelo i tohle na něj, a to byla řekněme osmdesátá léta. Děti mu právě proto neříkali „pane faráři“, oni mu tam všichni říkali profesor Zedníček, nebo jen „pan doktor“. Na té vesnici byli rádi, že tam mají takového vzdělaného člověka, co učí na universitě.

Byl jsem také zapisovatelem akademického senátu na pražské fakultě, v devadesátých letech, kdy se tam odehrávaly ty různé bouře, jak víte, a pan profesor byl předseda tohoto akademického senátu, takže jemu jsem ty zprávy vždycky předával, jako oficiálnímu představiteli. Na těch jednáních jsem byl, tedy ne na všech, jen když mně požádali. Byla to doba, kdy padnul prof. Wolf, jako děkan fakulty byl prof. Polc. Taková přelomová doba, řekl bych, a pan profesor Zedníček vedl akademická jednání a musím říci, že je vedl precizně, proto mé zápisky jsou plné jeho jasných pokynů: prosím neprotokolovat, konstatuji, otvírám debatu, uzavírám debatu. Ta jednání po té formální stránce vedl maximálně efektivně, takže bylo jasné, co a jak, diskuze byla zachycena a s výsledkem se pak dále pracovalo, takže by se to našlo v archivu fakulty.

Tady také aplikoval toho soudce, který umí vést debatu. V podstatě on ten akademický senát dosti připomínal tu soudní praxi. Soud měl pan profesor prostě v krvi.

Další zajímavá věc byla, že když tu byli bohoslovci v Litoměřicích, tak pan profesor byl často zván, když byly bohoslovecké fotbalové zápasy, aby dělal sudího.

Pak je tu další zajímavá věc, na kterou by se rozhodně nemělo zapomenout a to, jak profesor Zedníček vyháněl StB a „Otázky míru a socialismu“ z pražské fakulty. To byl v podstatě jeho majstrštyk v tom roce osmdesát devět/devadesát, a dalo by se to někde dohledat, protože to byl on, kdo doslova vletěl do budovy na Thákurově ulici a velmi právním způsobem jim řekl: „Končíte! Prosím předejte klíče a další věci.“ Oni se prostě nezmohli na odpor a budovu vyklidili. Málokdo to ví, ale právě Zedníček tam udělal pořádek. Ne nějaké restituce, ale on tam udělal konec jejich působení. Arcibiskupství mu může být vděčné, protože možná, kdyby se v té revoluční době někde zasekli, tak tu budovu by dnes vlastnil kdoví kdo a byla by to otázka restitucí a soudů. Pan profesor tam prostě přišel a rezolutně, s pověřením pana kardinála, oznámil, že církev přebírá tento objekt, který jí patří a ať okamžitě vyklidí budovu. Jinak podrobnosti nevím, ale

takhle mi to on říkal, že to takhle bylo. Potom pozdější pan rektor semináře Baxant, to už byla druhá vlna, ten se s nimi hádal opravdu o každé dveře. Tomu i vyhrožovali, že to tam nepřijíje a tak, ale tomu předcházela tenhle právní akt, který hned po převratu udělal Zedníček. To už se pan rektor nemusel hádat o budovu, ale opravdu o ty dveře.

Jednou jsem se s panem profesorem setkal tam před Thákurovou a říkal mi: „No, za války to tady bylo zajímavé. Tady jak stojíme, tady byla vyšetřovna SS.“ Tam je opravdu velice zajímavé, co se dělo za války a on se nějakým způsobem také o to zajímal. Seminář byl vlastně odtud vyhnán do Dolních Břežan, tam se za nimi zaklapla brána a budovu semináře měla německá správa. Pan profesor to nějak věděl o těchhle událostech a nějakým způsobem potom i věděl, jak se to dělá. To samozřejmě nepřebíral po těch esesácích, nebo po kom, ale tohle se mu opravdu podařilo na té Thákurově, nenápadně ale naprosto přesně právně ukončit komunistické působení tam.

Mám také pár jeho e-mailů. Při své úspornosti užíval zkratku M. Z. Tady myslím k svátku mi psal: „Bonus anser et amphora vini gaudia sunt sancti Martini. Omnia optima bona intercedente sancto patrono deprecantur. M. Zednicek.“

Tady několik postřehů z Říma. Ono ho velice zajímalo, jak se studuje v Římě, jak vypadá kanonistika v Římě, jak vypadají předměty, jak vypadají profesori, jak je strukturované studium.

Já musím říct, že on to právo učil tak, že jsem potom na Lateráně neměl problém, protože on do svých čtyř hodin dokázal vtěsnat to, co v Římě bylo na tři roky. Jak to dokázal, to jsem nepochopil. Oni to samozřejmě řekli košatěji a rozvětveněji, ale ten obsah, ten do těch hodin všechn dostal.

Ten poslední e-mail je z 28. ledna 2012, předtím jsem si od něj půjčil knihu o konkordancích v kánonu, a v reakci na to mi napsal: „Dobrý den, knihu stačí vrátit o velikonocích. Neměl bych se moc chlubit, ale včera jsem obdržel ocenění Právník roku 2011 za občanské právo hmotné i procesní. Můžete se případně radovat se mnou. Prof. Zedníček.“

3.1.4. Dagmar Bočková, rodačka z Liběšic

Pana Zedníčka znám od svých šesti let, kdy jsem k němu chodila nejen já, ale spousta dětí z Liběšic na počítač, což tady v té době vůbec nikdo neměl. Pracovali jsme u něj na zahradě, a protože on se dostal i do západního Německa, tak za odměnu dával dětem bonbony, žvýkačky a podobně. Chodila jsem k němu potom na angličtinu, asi od svých patnácti let, s mými kamarádkami.

On velice rád cestoval, ale protože nebyl moc oblíbený v minulém režimu, takže mi vyprávěl, že přijel na letiště, kde mu úplně vyházeli kufr, nebo mu znemožnili odlet právě do Německa. On létal nejvíce do Německa nebo do Švýcarska, tak mu nedovolovali ani to. Pronásledovali ho i tak, protože se jim nelíbilo, že k němu chodí spousta dětí, tak ho nechávali sledovat, a pak i mně vyslyšali, byla jsem tehdy na základní škole, jestli nás třeba neosahává, jestli si k nám něco nedovoluje, opravdu. Takže to jednoduché určitě neměl. Dokonce vím i o jednom pánovi, tady z Liběšic, nebudu ho jmenovat, který byl příslušníkem StB, a bylo už po revoluci, přišel k němu domů, svázal ho a říká mu: „Pane doktore, tohle, co děláte, už nebude potřeba.“ Nikdy nikomu nic nedokázali.

On byl neuvěřitelně skromný člověk s velikým srdcem a byl tady milovaný lidmi. Víím, že měl pouze dva příbuzné – bratrance v Rakousku, přímo ve Vídni, s tím se hodně bavil. Ten mu jezdil pomáhat na zahradu, byl to myslím také právník. Měl také sestru v Tišnově, která ho po smrti nechala převézt na Moravu, což jsme se dozvěděli také až později, že nakonec není pohřbený do rodinné hrobky, ale že dostal nějakou přidělenou hrobku v části pro kněze. Což nás velice zklamalo, tak jsme jako obec nechali vybudovat alespoň pamětní desku v kostele a každý rok je tady také zádušní mše za pana Zedníčka. Vždycky kolem 19. února, kdy on zemřel.

Miloval včely, měl asi čtyři včelstva na zahradě a chodil tam, když stácel med nebo je ošetřoval, a povídal si s nimi. Ten med potom rozdával, byl opravdu výborný. On sám skoro nepoužíval cukr, všechno sladil právě medem. Na zahradě měl velikou lípu, asi nejkrásnější strom tady v Liběšicích, a říkal, že se včeličky tam chodí nabaštit, a pak to mají blízko do úlu. Chodila jsem za ním až do poslední chvíle a právě než zemřel, tak mi říkal, že na ty včely už nestačí a že je někomu dá. Nevím komu, ale když zemřel, tak na podzim už tam úly nebyly. V listopadu oslavil osmdesáté narozeniny, pak dostal cenu Právník roku a v únoru potom zemřel.

Chodila jsem k němu hodně často i na vánoce, což k němu nikdo nechodil a donesla jsem mu štědrovečerní večeři. Přirovnávala jsem ho a dodnes s manželem přirovnáváme k otci Školastikovi, tam chyběly opravdu jen ty rozvěšené kobyly. Moc nejedl maso, dodržoval opravdu zdravou životosprávu, zeleniny jedl hodně, byl velice štíhlý, skromný.

Měl také rád ryby, sušené ovoce a ořechy, také byl rád, když jsem mu přinesla naše brambory či vajíčka. Jeho oblíbeným jídlem byly, tuším, ovocné knedlíky. „Já je jím jako bonboniéru,“ říkával, „každý den si dám jeden.“ Obecně měl slabost pro sladké pečivo, takže kdykoliv jsem já nebo manžel něco upekli, přinesli jsme mu kousek buchtu na faru. Topil si tam v jedné místnosti, takže jste tam přišli a hned promrzli. Paní starostka tady z Liběšic mu nabízela, že mu budou donášet jídla, ale on říkal: „Když já pracuji a pracuji, pak na to stejně zapomenu, zapomenu se najíst.“ Manžel mu tam jednou nesl bramborový salát a řízky. Šel tam asi kolem sedmé večer, vrátil se až v jednu ráno a říkal: „My jsme si tak krásně popovídali, ale ani jsme na sebe neviděli, protože jsme nesvítili.“ Pan profesor byl opravdu studnice informací všeho druhu.

Každou neděli měl mši tady v Liběšicích, ale tam chodilo asi jen pět lidí. Můj starší syn mu jednou říkal: „Já vám tam klidně o vánocích půjdu zahrát na saxofon.“ A on nato: „Pěťo, nechod', ještě bys tam nastydnul.“ On byl spíše takový vědátor, než aby kázal a přilákal lidi do kostela. Říkal mi: „Dáší, nechod'te do toho kostela, nastydnete, dneska je zima, je tam plíseň.“ Proto pro mě byl šok, když jsem chtěla pokřtít své dva syny, tak mně odkázal na Martina Davídka, to bylo před osmi lety. Při té příležitosti mi Martin ukázal zase tu druhou stranu patera Zedníčka jako přísného profesora z univerzity. Byla jsem v šoku, jak se ho všichni studenti báli, i třeba takový Ignác Hrdina, že když šli na zkoušku k Zedníčkovi, říkali mu „Zedňa“, tak se šíleně báli. My ho znali jen z té přívětivé stránky, hodného a milého člověka, tak to mě velice překvapilo.

Velcí kamarádi byli s panem biskupem Posádem, kterému, jak pan biskup jednou sám řekl, pan Zedníček pomohl jako nikdo jiný.

Překvapilo nás, že ke konci takhle sešel, zvláště po osmdesátinách. Přebíral pak cenu Právníka roku, tam už mu nebylo dobře. Jeden známý ho tam do Brna vezl a říkal, že když tu cenu přebíral, zamotala se mu hlava a málem upadl, takže už tam mu nebylo dobře. V únoru měl mít mši, nepřišel tam, a právě ten pán, co ho měl na tu mši dovézt, tak ho našel na půli cesty k posteli, už měl mozkovou mrtvici.

Byla jsem za ním 16. února a to už ležel na plicní ventilaci, sám nedýchal a byl v hlubokém bezvědomí, měl tedy tu mrtvici a rozsáhlé krvácení do mozku. Tehdy jsme se s ním s manželem rozloučili a pak jsme se za ním šli podívat ještě v neděli, a řekli nám, že dopoledne zemřel.

Prodělal dva roky před tím operaci střev, vezla jsem ho tenkrát do nemocnice. Operace proběhla v pořádku, on byl takový živel, myslel si, že tu bude do sta. Říkal, že to je záležitost hlavy. Do poslední chvíle jezdil do Prahy, chodil sám pěšky tady na nádraží, přijížděl kolem deváté hodiny, pěšky si pomalu došel na tu svou studenou faru, tam snědl nějakou zeleninu a šel spát. Žil opravdu moc a moc skromně.

Dělal si všechno sám, do poslední chvíle byl soběstačný. Když jste k němu přišli s nějakým splínem, tak tam se nikdy nespěchalo, tam člověk ztratil pojem o čase. On si sedl, trpělivě vás vyslechl, dal nějaké rady do života. Bylo to s ním krásné. Můj syn, který k němu chodil na němčinu, tak přišel domů a říká mi: „Mami, ten ví takových věcí, to je úplně neuvěřitelné.“ Měl rád medicínu a měl spoustu medicínských knih, stohy knih. Když jsem k němu jednou přišla na faru a chtěla si půjčit nějakou knížku, tak mi řekl: „Já vám jí rád půjčím, ale když ji vytáhnu, tak spadne celá knihovna.“ My jsme ho například brali na koncerty mého syna, který hraje na saxofon. Víím, že když tam zlobily děti a byly hlučné, tak pan profesor říkával: „Ale vždyť jsou to děti, buďte tolerantní.“ A to on skutečně byl.

Opravdu rozlišoval profesní a soukromý život. Jelikož byl velice sečtělý, a navíc byl v Liběšicích od r. 1961, tak věděl velice mnoho o liběšické historii. Měl pamětní knihy, které bez problémů dokázal přečíst, psané nějakou šílenou staroněmčinou, švabachem. Pomáhal také sudetským Němcům při hledání rodokmenů. S panem Šabatou pak napsali knížku o Liběšicku a okolí.

Snažil se stále mít krok s dobou, na faře měl asi pět počítačů, byl velice pokrokový. Říkával, že ho pak studenti nemohou nijak ošálit. Stále udržoval kontakty s IT techniky, chtěl nechat zavést na faru Wi-Fi připojení, pokud možno co nejrychlejší, v čemž mu stínil kostel. Tak se rozčiloval, že kostel stojí zrovna tam. Šáněl, kam může dát anténu, bylo to velice legrační.

Jednou se mě ptal, jestli nevím co je to za člověka, který se tu tak potlouká, takový prošedivělý, vypadal, že pije. „Já jsem mu půjčil 500 korun, tak myslím, že už je nikdy neuvídím.“ Velice rád chodil na koncerty, i když tam chodily děti ze základní školy a dělaly tam kravál. Ptala jsem se ho, jestli se mu ta hudba tolik líbí. „Já tam chodím ty lidi pozorovat,“ řekl mi, „je to velice zajímavé z profesního hlediska.“ Zajímal se o vědu, hlavně co se týkalo lidského mozku. Jezdil každý rok do Švýcarska na nějakou konferenci a vyprávěl z toho vždycky s velkým zaujetím různé historiky a nové medicínské objevy. Zabýval se i mozgovými mrtvicemi, je paradox, že na tohle zamřel.

Uměl, ne přímo hypnózu, ale hodně pracoval s psychikou. Když měl někdo nějaký závažný psychický problém, tak dokázal udělat hluboké uvolnění, relaxační cvičení. Říkal, že člověk dokáže spát pouze hodinu denně, když provádí takovéto cvičení.

Mého syna lákal na medicínu. Říkal: „Škoda, že už nemám ty konexe na pitevně!“ On na tu pitevnu moc rád vodil své studenty, a pak pozoroval, co to s nimi udělá. Medicína ho velice zajímala. Ze západního Německa si např. přivezl postavu muže a ženy, které se daly rozebrat a orgán po orgánu vyndat.

Jako kněz to ale tolik neprožíval, hlavní pro něj bylo zdraví lidí, aby nenastydli v kostele. V kostele nebylo nic, jen holé stěny. Všechno, nebo alespoň to zásadní, bylo v depozitářích v Ústěku a v Litoměřicích. Jak skromně žil, tak měl i skromný kostel. Když tu byl pan biskup Jan, tak byl v šoku, v jakých skromných podmínkách on žije. Když např. získal nějaké peníze za překlad kodexu kanonického práva, tak převážnou část věnoval na opravu střechy zdejšího kostela.

Potom, když zemřel, měl krásný pohřeb v katedrále v Litoměřicích. V tu dobu byl veliký mráz, všichni v lavicích jsme byli promrzlí, nemohla jsem ani odtrhnout kabelku od lavice, byla také přimrzlá. Tak jsme si s manželem říkali, že by nám pan Zedníček jistě řekl, ať zůstaneme doma, abychom se nenachladili.

3.1.5. ThDr. Jiří Svoboda, IC. D.

Seznámil jsem se s prof. Zedníčkem jako kluk – jako seminarista. On byl vysvěcen na kněze a dělal pak doktorskou práci, kterou samozřejmě obhájil. Potom jsme mu udělali takovou malou oslavu a tam jsme se poprvé blíže seznámili. Podruhé jsem se s ním setkal, když jsem sám dělal zkoušku z kanonického práva a církevních dějin. On tam byl jen jako přísedící, zkoušejícími byli prof. Michal a prof. Kadlec. Snažil se mi tak trochu napovědět, nebylo to sice moc zapotřebí, ale bylo to milé. Jinak jsem s ním prakticky nepřišel do kontaktu, jako žák s profesorem. Potom jsme se dlouho neviděli, já jsem šel na vojnu, tam jsem byl dva roky, nějak tam doznělo i moje povolání a po návratu jsem byl vysvěcen na kněze.

Setkali jsme se až za mého působení u církevního soudu, mezitím uběhla řada let. Zastupoval tam nějakého klienta a mluvil se mnou s takovou úctou, až mi to bylo velice trapné, jelikož jsem podstatně mladší. Tam jsem zjistil jednu věc – že je to velice vzdělaný pán, velice vzdělaný a chytrý. Prostě právnicky mu to myslelo. Vedli jsme spolu diskuze o všem možném, o čem přesně jsme kdy hovořili, to už si ale nepamatuji.

Setkání s ním bylo pro mě vždy něco příjemného, na úrovni, a snažil jsem se, abych od něj něco pochytil.

Stal se také klasickým advokátem, a to byla krásná spolupráce, mám na něj moc hezké vzpomínky. Až jednoho krásného dne mi volal pan kolega Hrdina a oznámil mi, že pan profesor Zedníček skonal, to byla pro mne velká rána. Měl jsem ho rád, myslím, že to byl člověk, který, zejména svým posluchačům a studentům, uměl opravdu něco dát. A že nám šlapal dejme tomu „na přezky“, to se někdy stává, ale on nejenže na ty přezky šlape, ale hlavně dává. Horší by to bylo, kdy neuměl nic, a ještě nás dusil.

Spolupráce s ním byla na vysoké úrovni, především z jeho strany. Měl obrovský přehled a nebyla materie, kde bych poznal, že by měl nějaké slabší místo. I v tom závěru života byl velice agilní a vzdělaný advokát. Své klienty vedl ruku v ruce, krok za krokem, aktivně vstupoval do výslechů, kladl otázky.

Bylo vidět, že je to farář z praxe, i když ty Liběšice nebyly farnost hodná jeho rozletu. Na vlastní kůži jsem ale poznal, že mu toto místo poměrně vyhovuje, zde měl čas na svou vědeckou práci. Ale byl to farář, který měl srdce.

3.2. Oficiální ocenění

Za svou celoživotní práci byl M. Zedníček pochopitelně ctěn a mnohokrát také oceněn. Nelze na tomto místě jmenovat všechny ty, kteří mu byli a jsou za jeho služby vděční a dokázali ho za to, co pro ně vykonal, obdarovat a potěšit.

Oficiálních ocenění se mu také dostalo – ať již od představitelů církevních či světských. Z církevních kruhů zde mohu jmenovat snahu, ocenit zejména jeho působení v oblasti kanonického práva titulem *papežský prelát*, k čemuž nakonec nedošlo.¹⁴⁵ Za dalšími Zedníčkovými oceněními stojí Katolická teologická fakulta UK, které byl věrný celý svůj studentský i pedagogický život a kde přes všechny peripetie dokázal vést výuku všech jemu svěřených předmětů, zejména pak kanonického práva, na velmi vysoké úrovni. Pamětní medaile Univerzity Karlovy pro vynikající pracovníky univerzity, kterou obdržel M. Zedníček při příležitosti 650. výročí jejího založení v roce 1998,¹⁴⁶ a následné jmenování čestným profesorem University Karlovy v roce 2005 v sobě odráží také vděčnost a uznání celé alma mater.

---

¹⁴⁵ Viz kap. 3.1.3. Svědectví M. Davidka.

¹⁴⁶ ABL, fond Miroslav Zedníček, karton č. 11, Pamětní medaile UK pro vynikající pracovníky UK k 650. výročí.

Protože M. Zedníček působil ve sféře obojího práva, tedy jak kanonického tak i civilního, dostalo se mu uznání i od představitelů světské justice, a to uznání nejvyššího. 27. 1. 2012 byl v brněnském Bobycentru vyhlášen vítězem soutěže Právník roku 2011 v kategorii Občanské právo. Tohoto ocenění si velice vážil a považoval jej za vrchol své kariery advokáta. I přes svůj (tehdy již zhoršený zdravotní stav)¹⁴⁷ působil svěžím dojmem a shromážděným v sále popřál, aby „v pravdě sloužili té paní se zavřenýma očima a nemuseli sáhnout ani po vahách ani po meči.“¹⁴⁸ Skleněná trofej s vyobrazením patrona právníků, sv. Iva, pak jeho pracovnu nezdobila dlouho. Po jeho smrti v únoru 2012 byla dána do úschovy na Obecním úřadě v Liběšicích.

---

¹⁴⁷ Viz kap. 3.1.4. Svědectví D. Bočkové

¹⁴⁸ CIHLÁŘOVÁ, Ivana. Galavečer Právníka roku 2011. *Bulletin advokacie* 2012, roč. 23, č. 1-2, s. 6.

Závěr

Na počátku svého bádání jsem o osobnosti Miroslava Zedníčka věděla jen velice málo. Byl pro mne člověkem, který jako mnoho jiných pedagogů působil na fakultě, kde studuji, a okrajově jsem jeho jméno zahlédla v překladu Kodexu kanonického práva 1983. Postupem času jsem ale pocítila touhu se o tomto pozoruhodném člověku dozvědět více.

A tak přede mnou pomalu vyvstával obraz Miroslava Zedníčka, který se jako mladý a pohledný muž, jak napovídá jeho abiturientská fotografie, rozhodl pro životní úděl duchovního pastýře a učitele. V době, kdy se komunistický režim chopil moci a začal tvrdě utlačovat katolickou církev v naší zemi, se nebál postavit do řad těch, kteří chtěli sloužit národu jako Kristovi kněží, i když po celý život tíhnul k činnosti vědecké. Prostřednictvím byť omezeného počtu zdrojů jsem začala sledovat jeho studijní dráhu až ke kněžskému svěcení a prvnímu kaplanskému místu v Moravských Budějovicích, kde se poprvé výrazně projevilo jeho podlomené zdraví. Po dvouročním léčení se navrátil do pastorace a jeho kroky směřovaly do Telče, kterou po krátkém čase opustil, aby přesídlil na liběšickou faru, které se mu stala na bez mála půl století jeho domovem. S obdivem jsem pročítala jeho pečlivě připravovaná kázání, která pronášel se stejným zápalem, jako své přednášky na teologické fakultě, kde též působil řadu let.

Bylo pro mne velikým překvapením, když jsem se ze svědectví jemu blízkých lidí dozvídala, jak milý a pozorný byl M. Zedníček k dětem, které pravidelně přicházely k němu na faru s cílem něco zajímavého se dozvědět, zahrát si na jeho počítači novou hru, kterou jim opatřil a třeba s ním i upéci bábovku. Na své studenty na univerzitě totiž působil odměřeným až přísným dojmem a jeho zkoušky z kanonického práva se držely na vrcholu pomyslného žebříčku těch nejobávanějších.

V závěru této práce musím konstatovat, že vytčený cíl – spojit několik pohledů na osobnost M. Zedníčka – jsem splnila s tím, že tato látka není zcela vyčerpána a dává možnost k dalšímu bádání. V tomto smyslu je tedy práce koncipována. Nikoliv jako dech beroucí výčet všeho, co kdy M. Zedníček vykonal, řekl či napsal, ale opravdu jako obraz, určitou výseč skutečnosti, s vědomím toho, že život tohoto pozoruhodného člověka se nedá zachytit na několika desítkách stran textu, zvláště pak, pokud jsem měla v bádání k dispozici pouze písemné záznamy a svědectví, vzpomínky pamětníků.

Obraz jako takový lze definovat jako zachycení skutečnosti v určitém okamžiku. Něco, co dotyčný malíř viděl, nebo, což je mnohdy důležitější, vidět chtěl a tento

pohled pak zaznamenal barvami, které měl k dispozici, na plátno. Zdaleka to tedy není úplný obraz skutečnosti se vším, co k ní patří. Pokud se zadíváme na obraz krajiny, vidíme ji zachycenou v určitý okamžik, tak jak vypadala v ten jistý den, např. na podzim, při západu slunce. Obraz nám ale již neodhalí, jakým vývojem tato krajina prošla, jací lidé zde žili, jaká vojska zde bojovala, atd.

O to specifickější je portrét. Není to již obraz neživé krajiny, která, i když hýčící mnoha odstíny barev a rozličnými tvary, přece jen nemůže sama o sobě vyjádřit emoce jako radost, smutek, očekávání a mnohé jiné tak, jak to dokážeme vyčíst z tváře člověka. Zde, pokud je obraz náležitě proveden, můžeme vidět podobu člověka v jistém věku, smutného či radostného a opět jen odhadovat např. z vrásek nebo pohledu, čím byl jeho život naplněn, jakými událostmi si prošel, co mu způsobilo štěstí, či přivedlo k pláči. Takový je i můj portrét kanonisty Miroslava Zedníčka. Popsaná data a události pouze napomáhají rekonstruovat jeho život a odhadovat povahové rysy.

Skutečný obraz Miroslava Zedníčka, jako právníka, kněze, obávaného pedagoga, překladatele, experimentátora, vědce, zapáleného včelaře, nadšeného technika si musí vytvořit každý sám a to buď ze svých vlastních vzpomínek na něj, nebo s pomocí právě této práce.

Na úplném konci si dovolím citovat text pamětní desky umístěné v boční lodi farního kostela Nanebevzetí Panny Marie v Liběšicích dne 22. 2. 2014. Informace o osobnosti M. Zedníčka nechala obec umístit i na informační tabuli před kostelem.

V upomínku

na

Prof. ThDr. JUDr. Miroslava Zedníčka

*4. 11. 1931   +19. 2. 2012

vzorného kněze, významného teologa

a právníka, zdejšího dlouholetého

duchovního správce

věnuje vděčná obec

LIBĚŠICE

R. I. P.

Seznam použitých zkratk

ABL	Archiv Biskupství litoměřického
CBMF	Cyrilometodějská bohoslovecká fakulta v Praze
CIC	Codex iuris canonici: <i>Kodex kanonického práva</i>
ČSSR	Československá socialistická republika
IT	Informační technologie
KNV	Krajský národní výbor
KTF UK	Katolická teologická fakulta Univerzity Karlovy
MNV	Místní národní výbor
MŠK	Ministerstvo školství a kultury
NDR	Německá demokratická republika
ONV	Okresní národní výbor
PTP	Pomocný technický prapor
R. I. P.	Requiescat in pace: <i>At' odpočívá v pokoji</i>
SNB	Sbor národní bezpečnosti
StB	Státní bezpečnost
SÚC	Státní úřad pro věci církevní
SKD PiT	Sdružení katolických duchovních <i>Pacem in terris</i>
TF	Teologická fakulta

Seznam pramenů a literatury

Prameny

a) Nepublikované

Archiv Biskupství litoměřického, fond Miroslav Zedníček.

b) Publikované

Kodex kanonického práva: úřední znění textu a překlad do češtiny, Praha: Zvon 1994.
XXIII.

Literatura

CIHLÁŘOVÁ, Ivana. Galavečer Právnicka roku 2011. *Bulletin advokacie* 2012, roč. 23, č. 1–2, s. 5–12.

MERELL, Jan (ed.). *Malý bohovědný slovník*. Praha: Ústřední církevní nakladatelství, 1963.

MICHÁLKOVÁ, Jana. Zemřel profesor Miroslav Zedníček. *Zdislava* 2012, roč. 17, čís. 4, s. 6–9.

NOVOTNÝ, Vojtěch. *Katolická teologická fakulta 1939–1990: prolegomena k dějinám české katolické teologie druhé poloviny 20. století*. Praha: Univerzita Karlova v Praze, nakladatelství Karolinum, 2007.

POLEDNÍK, Petr. Profesor Miroslav Zedníček – katolický kněz, univerzitní profesor a advokát osmdesátiletý. *Bulletin advokacie* 2011, roč. 22, č. 3, s. 76.

POSÁD, Pavel. Studoval právo, učil právo, žil právo. *Zdislava* 2012, roč. 17, čís. 5, s. 15–16.

TRETERA, Jiří Rajmund. Novodobé předpisy kanonického práva a jejich překlady. *Revue církevního práva* 1995, roč. 1, č. 2, s. 81–89.

ZEDNÍČEK Miroslav. Der “Erlangenner Fall“ – ein juristisches Rätsel. In *Sborník Katolické teologické fakulty, I., Vydáný v roce 650. Výročí založení University Karlovy*. Praha: Katolická teologická fakulta v Praze, 1998. s. 189–195.

ZEDNÍČEK, Miroslav. Identita ženy ve světle stvoření. In kolektiv autorů. *Sborník Unie katolických žen, Žena v církvi a společnosti I*. Praha: Pastorační středisko Praha, 1999, s. 21–24.

- ZEDNÍČEK, Miroslav. Jáhenky v církvi. *Salve, Revue pro teologii, duchovní život a kulturu* 2005, roč. 15, č. 1. s. 109–112.
- ZEDNÍČEK, Miroslav. Kam dosáhne lidská duše?. *Mladý svět* 2005, roč. 13, č. 47, s. 50–52.
- ZEDNÍČEK, Miroslav. Kanonické ukončení manželství. *Teologické texty* 2001, roč. 12, č. 5, s.196–197.
- ZEDNÍČEK Miroslav. Kodifikační práce po 2. vatikánském koncilu. In MIKULICOVÁ, Mlada (eds.) – KUBÍN Petr (eds.). *Sborník Katolické teologické fakulty, VII., Omnia autem probate*. Praha: Katolická teologická fakulta v Praze, 2005. s. 261–268.
- ZEDNÍČEK Miroslav. Laien in Pastoral. In *Sborník Katolické teologické fakulty, I., Vydaný v roce 650. Výročí založení University Karlovy*. Praha: Katolická teologická fakulta v Praze, 1998. s. 181–188.
- ZEDNÍČEK Miroslav. Privilegium „Petrinum“ – nová úprava. In MIKULICOVÁ, Mlada (eds.) – KUBÍN Petr (eds.). *Sborník Katolické teologické fakulty, V.*, Praha: Katolická teologická fakulta v Praze, 2003. s. 464–467.
- ZEDNÍČEK, Miroslav. Prof. ThDr. Jan Merell, In MIKULICOVÁ, Mlada (eds.) – KUBÍN Petr (eds.). *Sborník Katolické teologické fakulty, VIII., K 100. výročí narození prof. ThDr. Jana Merella*, Praha: Katolická teologická fakulta v Praze, 2006. s. 9–15.
- ZEDNÍČEK, Miroslav. Vztah mezi farností a řeholní společností. *Dialog Evropa XXI*, 2004, roč. 14, č. 1/4, s. 72–75.

Internetové a další zdroje

30. výročí vyhlášení kodexu kanonického práva a první výroční smrti prof. Zedníčka [2015-10-25] <<http://www.dltm.cz/30-vyroci-vyhlaseni-kodexu-kanonickeho-prava-a-prvni-vyrocn-smrti-prof-zednicka>>.
- Česká advokátní komora – prof. JUDr. Miroslav Zedníček [2015-10-02] <http://vyhledavac.cak.cz/Units/_Search/Details/detailAdvokat.aspx?id=00325387-49a4-4d2f-9254-de7160612910>.
- Gratian – Encyclopaedia Britannica [2015-12-01] <<http://www.britannica.com/biography/Gratian-Italian-scholar>>.

Gratian's Decretum – Encyclopaedia Britannica [2015-12-01]

<<http://www.britannica.com/topic/Gratians-Decretum>>.

Identita ženy ve světle stvoření [2015-09-15]

<<http://www.vira.cz/Texty/Knihovna/Identita-zeny-ve-svetle-stvoreni-prof-dr-Miroslav-Zednicek.htm>>.

Křesťanské pojmy [2015-09-23]

<<http://revue.theofil.cz/krestanske-pojmy-detail.php?clanek=1247>>.

Miroslav Zedníček [2015-09-05]

<https://cs.wikipedia.org/wiki/Miroslav_Zedn%C3%AD%C4%8Dek>.

Naposledy se rozloučili s M. Zedníčkem [2015-10-25]

<http://litomericky.denik.cz/zpravy_region/naposledy-se-rozloucili-s-m-zednickem20120224.html?_fid=c71f>.

Otevíráme korunní kolokvium, host prof. JUDr. ThDr. Miroslav Zedníček [2015-10-20]

<<http://www.arcig.cz/clanky/2004/otevirame-dalsi-korunni-kolokvium>>.

Parte prof. Miroslava Zedníčka [2015-10-29]

<http://libesice.cz/rs/data/files/others/parte_prof_zednicek.pdf>.

Poslední rozloučení s prof. Miroslavem Zedníčkem [2015-10-29]

<<http://tisk.cirkev.cz/z-domova/posledni-rozloucení-s-prof-miroslavem-zednickem/>>.

Prof. JUDr. ThDr. Miroslav Zedníček převzal cenu Právník roku 2011 [2015-10-18]

<http://www.libesice.cz/?mn_post=20>.

První výročí smrti prof. Miroslava Zedníčka [2015-10-20]

<<http://www.dltm.cz/prvni-vyroci-smrti-prof-zednicka>>.

Rozhovor s Jaroslavem Puldou (9. 10. 2015), osobní archiv autorky.

Rozhovor s Martou Lutišanovou a Adamem Lutišanem (9. 10. 2015), osobní archiv autorky.

Rozhovor s Martinem Davidkem (9. 10. 2015), osobní archiv autorky.

Rozhovor s Dagmar Bočkovou (15. 10. 2015), osobní archiv autorky.

Rozhovor s Jiřím Svobodou (16. 11. 2015), osobní archiv autorky.

Rozloučení s prof. Miroslavem Zedníčkem v Litoměřicích [2015-10-20]

<<http://tisk.cirkev.cz/z-domova/rozloucení-s-prof-miroslavem-zednickem-v-litomicich/>>.

Společnost pro církevní právo [2015-09-15] <<http://spcp.prf.cuni.cz/spcp1.htm>>.

Výroční vzpomínková mše za zemřelého Prof. Miroslava Zedníčka [2015-10-18]

<http://www.libesice.cz/index.php?mn_post=369>.

<<http://www.dltm.cz/vyrocní-vzpomínková-mse-za-prof-miroslava-zednicka>>.

Zemřel prof. Miroslav Zedníček [2015-10-25]

<<http://www.biskupstvi.cz/2012-02-20-zemrel-prof-miroslav-zednicek>>.

Zemřel prof. Miroslav Zedníček [2015-10-25]

<<http://www.fatym.com/view.php?cisloclanku=2012020120>>.

Zemřel prof. Miroslav Zedníček [2015-10-25]

<<http://strelci.webnode.cz/news/zemrel-prof-thdr-judr-m-zednicek/>>.

Zemřel profesor Miroslav Zedníček [2015-10-25]

<<http://tisk.cirkev.cz/z-domova/zemrel-profesor-miroslav-zednicek/>>.

